

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 49, ÅRGÅNG 13
VÅREN 2024 (75 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtionionde nummer. Detta publiceras onsdagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, sommarnumret, skall utkomma torsdagen den 20 juni, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande vårnummer fortsätter vi våra båda översättningar, *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym II* av Alice A. Bailey och D.K. Därtill bidrar vår kära Irmeli med en sammanställning hon gjort ur boken *Gyllene föreskrifter i forntida visdom*.

Sist i detta vårnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

finns inga att rapportera denna gång. Red:s samarbete med ARC i att revidera och korrigera existerande spanska översättningar av Laurencys verk fortsätter oförminskat. Enligt uppgjord plan publiceras dessa reviderade texter på hemsidorna först när hela arbetet är avslutat; tidpunkten härför kan ännu ej anges.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen har glädjen att meddela alla intresserade, att den fjärde och sista delen i serien intervjuer med Lars Adelskog har publicerats i dag den 20 mars 2024. Intervjun finns på Odysee: <https://odysee.com/@kunskapformanniskansharmoniska:e?view=home> och YouTube: <https://www.youtube.com/@kunskapformanniskansharmoniska>

FEMTE KAPITLET ANTAGANDET AV LÄRJUNGAR

Skildring av en antagningsceremoni

Ehuru det för lärjungen innebär en mycket stor skillnad i hans liv, när han antages av Mästaren, är därmed endast något mer av ceremoni förbundet än vad fallet var i fråga om provlärjungaskap. Följande redogörelse om hur det gick till, då några av våra unga antogs, lämnas här till jämförelse med vad i förra kapitlet berättades om prövningen.

Då vi som vanligt begav oss till vår Mästare Kuthumis hus, fann vi Mästaren Morya inbegripen i ett allvarligt samtal med Honom. Vi höll oss naturligtvis ett ögonblick på avstånd, men Mästaren kallade oss till sig med sitt bländande välkomstleende, och vi hälsade Honom på sedvanligt sätt.

Den förste av våra aspiranter, vilken Mästaren en gång hade kallat ”en ständigt brinnande Kärlekens Stjärna”, är så uppfylld av kärlek till sin Mästare att han betraktar Honom som sin äldre broder och är absolut otvungen i Hans sällskap, fastän han aldrig talar till Honom utan djup vördnad. Det är verkligen vackert att se dem tillsammans.

Vid detta tillfälle smålog vår Mästare vänligt emot honom och sade: ”Har du slutgiltigt bestämt dig för att arbeta under mig och helga ditt liv åt mänsklighetens tjänst?” Gossen svarade mycket allvarligt att detta var hans avsikt, och vår Mästare fortsatte: ”Jag har varit mycket nöjd med de ansträngningar du gjort, och jag hoppas att du icke skall låta dem slappna. Glöm under de nya förhållandena icke vad jag sade till dig för några månader sedan. Ditt arbete och din beslutsamhet har satt mig i stånd att förkorta din provotid, och jag är glad att du valt den kortaste av alla vägar till framgång, nämligen att föra andra med dig på Vägen. Absolut osjälvisk kärlek är den starkaste makt i världen, men få är de som kan hålla den fri från anspråksfullhet eller avund, även om det gäller endast ett enda. Du befordras tack vare att du framgångsrikt hållit denna låga brinnande för flera saker samtidigt. Du har gjort mycket för att utveckla kraft, men du behöver fortfarande mer därav. Du måste förvärva urskillningsförmåga och andlig vakenhet, så att du i rätta ögonblicket ser vad som behövs, och icke tio minuter efteråt. Tänk noga på vilka följderna blir, innan du talar eller handlar. Men du har skött dig anmärkningsvärt väl, och jag är mycket nöjd med dig.”

Därpå lade Mästaren sin hand på aspiranternas huvud i tur och ordning och sade: ”Jag antar dig till min lärjunge enligt den urgamla riten. Han drog dem i tur och ordning in i sin aura, så att lärjungen för några ögonblick försvann i Honom. När han åter framträdde, såg han uteslutande lycklig och ädel ut, och Mästarens karakteristiska egenskaper visade sig hos honom såsom aldrig förut. När allt detta var slut, sade vår Mästare till var och en av dem: ”Jag giver dig min välsignelse.” Och därpå sade Han, vänd till dem alla: ”Kom med mig, jag måste föreställa er i er nya egenskap av lärjungar, så att ni blir officiellt erkända och inskrivna.” Varpå Han förde dem till Maha-Chohanen, som skarpt granskade dem och sade: ”Ni är mycket unga. Jag lyckönskar er till att så tidigt ha uppnått en sådan ställning. Se till att ni lever i överensstämmelse med den nivå ni nu uppnått.” Och Han införde deras namn i det oförgängliga registret, visade dem de spalter mitt emot deras namn, som återstod att ifylla, och uttryckte sin förhoppning att Han snart skulle få införa nya poster för deras räkning.

På återvägen från besöket hos Maha-Chohanen förde Mästaren sina nya lärjungar ännu en gång in i grottan nära sitt hus, och de fick åse hur Han upplöste till intet de levande bilder av dem själva som han förfärdigat kort tid dessförinnan. ”Nu, då ni faktiskt hela tiden är en del av mig”, sade Han, ”behöver vi icke längre de här.”

Förening med Mästaren

Om man iakttar denna ceremoni med kausalkroppens syn, ser man Mästaren såsom ett strålande klot av levande eld och detta klot såsom bestående av ett antal koncentriskt, färgade skal. Hans fysiska kropp och dess motsvarigheter i andra världar befinner sig i medelpunkten av den lysande massan, som utbreder sig med en radie av många hundra meter.

När lärjungen närmar sig Mästarens fysiska kropp, inträder han i detta lysande klot av finare materia, och när han slutligen når fram till Mästarens fysiska fötter, befinner han sig redan i dess strålande hjärta. När Mästaren omfamnar neofyten, såsom ovan beskrivits, och vidgar sin aura, så att denna innesluter lärjungens, är det i verkligheten det centrala brinnande hjärtat, som på detta sätt utvidgar sig och innesluter honom, ty under hela antagningsceremonien befinner han sig redan ett långt stycke innanför denna väldiga auras periferi. Sålunda är de två för några ögonblick ett, och det är icke nog med att Mästarens aura påverkar lärjungens, såsom ovan beskrivits, utan dennes alla senare förvärvade särskilda egenskaper återverkar på motsvarande centra i Mästarens aura, som till gensvar flammar till därvid.

Den obeskrivliga förening mellan lärjungen och Mästaren som börjar under antagningsceremonin, är något stadigvarande, och även om lärjungen befinner sig på långt avstånd från Mästaren på det fysiska planet, vibrerar hans högre höljen därefter gemensamt med hans Lärares. Han stämmer hela tiden som ett musikinstrument och blir sålunda alltmer lik sin Mästare, hur avlägsen likheten än kan ha varit i början. På sådant sätt blir han till stort gagn för världen, då han verkar som en öppen kanal, genom vilken Mästarens kraft kan fördelas i de lägre världarna. Genom ständig meditation över sin guru och brinnande längtan att likna honom har lärjungen till den grad påverkat sina egna höljen att de är ständigt mottagliga för hans Mästares inflytande. De är ständigt starkt upptagna av denna idé, lyssnar till Mästarens maning och väntar på Hans bud, så att, alltmedan de ivrigt och längtansfullt öppnar sig för Honom, de i betydlig utsträckning är stängda för lägre inflytanden. Därför liknar alla hans högre höljen, från astralkroppen uppåt, en bågare eller tratt, öppen upptill men slutet på sidorna, och nästan otillgänglig för inflytanden, som kommer i beröring med honom i de lägre världarna.

Denna höjning av lärjungens vibrationsfrekvens fortsätter under hela den tid lärjungaskapet varar. Till att börja med ligger hans vibrationer många oktaver under Mästarens, men de är i samklang med dem och höjas så småningom. Detta är en process, som endast långsamt fortskrider. Den skulle ej kunna genomföras med detsamma, såsom när man präglar ett mynt, eller ens jämförelsevis fort, såsom när man stämmer en fiol- eller pianosträng. Detta är livlösa ting, men här gäller det att dana en levande varelse, och om livet skall kunna bevaras, måste den långsamma tillväxten inifrån anpassa formen efter det yttre inflytandet, liksom en trädgårdsmästare kan så småningom rikta ett trädets grenar, eller en läkare med lämpliga hjälpmedel kan gradvis räta ut ett krokigt ben.

Vi vet att Mästaren under hela denna process icke ägnar varje särskild lärjunge sin fulla uppmärksamhet, utan arbetar med tusentals människor samtidigt, och att Han hela tiden även utför en myckenhet arbete i högre världar. Man skulle kunna säga att Han spelar ett stort parti schack med världens nationer och alla de olika slagen av makter, änglar och människor som pjäser på schackbrädet. Likväl förefaller det som om Han skulle särskilt iakttaga lärjungen och icke tänka på någon annan, ty den uppmärksamhet, Han kan skänka en bland hundra, är större än vår, när vi koncentrerar den helt och hållet på en enda. Mästaren överlåter ofta åt några av sina äldre lärjungar att harmonisera de lägre kropparna, fastän Han själv tillåter en ständig växelverkan mellan sina höljen och lärjungens. Det är på detta sätt som Han gör mest för sina lärjungar, utan att de nödvändigtvis vet något därom.

Den antagne lärjungen blir sålunda en utpost för Mästarens medvetande – en utvidgning av Honom, så att säga. Adepten ser, hör och känner genom honom, så att allt, som göres i hans närvaro, göres i Mästarens närvaro. Detta innebär icke att Den Store nödvändigtvis alltid är medveten om sådana tilldragelser vid det tillfälle då de äger rum, ehuru Han kan vara det. Han

kan vara upptagen av något annat arbete just då; icke desto mindre äro händelserna efteråt i Hans minne. Vad lärjungen erfarit i fråga om något särskilt ämne, dyker upp i Mästarens tanke och i Hans egen kunskap, när Han riktar sin uppmärksamhet på detta ämne.

När en lärjunge sänder sin Mästare en hängivenhetens tanke, framkallar den svaga blixten han utsänder en verkan, som påminner om vad som sker, när en stor ventil öppnas, och följden blir en ofantlig ström av kärlek och kraft från Mästaren. Om man utsänder en hängivenhetens tanke till någon, som icke är Adept, visar den sig som en eldström i riktning mot föremålet, men när en sådan tanke riktas av en lärjunge mot hans Mästare, övergjøtes lärjungen omedelbart av en ström av brinnande kärlek från Mästaren. Adeptens kraft strömmar alltid utåt och i alla riktningar liksom solljuset, men beröringen med lärjungens tanke kommer en ofantlig ström därav att för tillfället utgjuta sig över denne. Så fullkomlig är föreningen dem emellan att varje allvarlig rubbning i lärjungens lägre kroppar även påverkar Mästarens, och eftersom vibrationer av detta slag skulle menligt inverka på Adeptens arbete i högre världar, måste Denne, när det olyckligtvis inträffar, sänka en slöja, som avstänger lärjungen från Honom själv och låter denna avstängning vara tills stormen bedarrat.

Det är naturligtvis sorgligt för lärjungen, när han på detta sätt måste avstängas, men det är helt och hållet hans eget fel, och han kan omedelbart häva skilsmässan, så snart han kan behärska sina tankar och känslor. Vanligen varar en dylik olycka icke längre än två dygn, men jag har vetskap om fall, som var mycket värre än så, då revan ägde bestånd i årtal och rent av under återstoden av denna inkarnation. Men dylika ytterlighetsfall är mycket sällsynta, ty det är föga sannolikt att en människa, som är i stånd till en dylik pliktförgätenhet, någonsin bleve antagen till lärjunge.

Lärjungens inställning

Ingen kan bli antagen till lärjunge, som icke förvärvat vanan att rikta sina krafter utåt och koncentrera uppmärksamhet och kraft på andra, att låta hjälpande tankar och goda önskningsflöden ut över sina medmänniskor. Tillfällen att göra detta yppar sig ständigt, icke blott gentemot dem med vilka vi föres i nära kontakt, utan även gentemot de okända vi vandrar förbi vid gatan. Ibland lägger vi märke till en människa, som uppenbart är betryckt eller lider. Vi kan då skicka en stärkande och uppmuntrande tanke liksom en blixten in i hennes aura. Låt mig anföra en mening, jag såg för en tjugofem år sedan i en av de böcker New-Thought-rörelsen givit ut:

Knåda kärlek i det bröd du bakar; lägg styrka och mod i det paket du slår in åt kvinnan med det trötta ansiktet; låt tillit och ärlighet följa det mynt, varmed du betalar mannen med den misstänksamma blicken.

En strålande tanke, om än egendomligt uttryckt. Den uttrycker den stora sanning som säger att varje förbindelse är ett tillfälle och att varje människa vi möter i förbigående är någon vi kan hjälpa. Den som studerar den Goda Lagen vandrar sålunda genom livet och utdelar välsignelser överallt omkring sig, ehuru välsignelsens och hjälpens mottagare ofta ej anar varifrån den kommer. I dylika välgärningar kan varje människa deltaga, den fattigaste som den rikaste. Alla som kan tänka, kan sända ut vänliga och hjälpande tankar, och ingen sådan tanke har någonsin förfelat eller kan förfela sin verkan, så länge världsalltets lagar gäller. Ni kanske inte ser resultatet, men resultat blir det, och ni vet ej vad slags frukt som kan erhållas av det lilla fröet ni sår, i det ni vandrar er väg, fridens och kärlekens väg.

Om den studerande äger en smula kunskap om naturens krafter och väsenden, kan han ofta kalla dessa till sin hjälp att hjälpa sig i ett dylikt arbete. Det finns stora skaror av ett visst slags naturandar, både i skogarna och i vattendragen, som särskilt lämpar sig att besjåla tankeformer och finner mycket stort nöje i att användas för detta arbete. Under promenader över ängar och i skogar kan den studerande inbjuda dylika väsenden att följa sig – kan rent av draga in dem i sin aura och bära dem med sig och sedan, när han kommit in i en stad, börja sända ut sina goda tankar till dem han möter, kan han besjåla varje dylik tankeform med någon av dessa små

hjälpare. När han gör detta, ger han den vänliga naturanden strålande glädje och bistår den i dess evolution och ökar även kraftigt sin tankeforms livslängd och verkan.

Fördelningen av kraft

Så gott som alla vanliga människor i världen riktar sina krafter inåt mot sig själva, och emedan de är självupptagna, råder det disharmoni mellan krafterna i deras inre. Men lärjungen måste vända ut och in på sig själv och ständigt vara redo att giva i en anda av tillgivenhet och tjänande. Lärjungen är därför en människa, vilkens högre höljen kan liknas vid en tratt, som är öppen för de högsta inflytanden från hans Mästare, medan hans lägre höljen vid trattens nedre ände blivit skolade att ständigt låta dessa inflytanden stråla ut över andra. Detta gör honom till ett fullkomligt verktyg i Mästarens hand för överförandet av Hans kraft till de lägre världarna.

Om en Adept i Tibet ville utdela en viss kvantitet kraft i etervärlden i New York, vore det icke ekonomiskt att utsända en eterisk ström på detta avstånd. Han gjorde då klokare i att överföra sin kraft till den önskade punkten via mycket högre världar och sedan genom en trattliknande öppning på denna punkt föra ned den till dess bestämmelseort.

En annan jämförelse, som ligger nära till hands, är vad som äger rum, då man överför elektricitet med ofantlig spänning tvärs över fälten och nedtransformerar den till stark strömstyrka och låg spänning på den plats, där kraften skall användas. Men arbetet med att åstadkomma en sådan tratt eller att föra ned kraften i New York skulle för Adepten innebära förlusten av nära hälften av den energi Han har till sitt förfogande för ifrågavarande arbete. Därför är lärjungen på platsen en ovärderlig arbetsbesparande inrättning, och han måste komma ihåg att framför allt utbilda sig till en god kanal, emedan detta mest av allt är vad Mästaren behöver av honom. Således kan lärjungen på sätt och vis betraktas som en ytterligare kropp, som står till Mästarens förfogande på den plats där lärjungen händelsevis befinner sig.

Varje människokropp är i verkligheten en förmedlare av det inre jagets krafter. Under många tidsåldrar har den anpassats till att utföra viljans befallningar på det mest ekonomiska sättet. Om vi till exempel av något skäl önskar flytta eller slå omkull en bägare, som står på bordet, är det en lätt sak att sträcka ut handen och göra det. Det är också möjligt att välta omkull denna bägare genom ren viljestyrka utan fysisk beröring. En av Teosofiska samfundets första medlemmar försökte verkligen detta experiment och lyckades därmed men endast genom att däråt ägna en timmes ihärdig ansträngning varje dag under två års tid. Det är tydligt att det i ett sådant fall är vida mer ekonomiskt att använda de vanliga fysiska hjälpmedlen.

På de tidiga stadierna av sin förbindelse med Mästaren känner lärjungen ofta att en stor mängd kraft strömmar igenom honom utan att han vet vart den tar vägen; han känner blott att massor av levande eld rusar igenom honom och översvämmar hans omgivning. Med en smula noggrann uppmärksamhet kan han snart lära sig avgöra i vilken riktning den går, och litet senare blir han i stånd att med sitt medvetande följa denna utströmning av Mästarens kraft och kan rent av spåra den till de människor som påverkas och får hjälp av den. Själv kan han emellertid icke styra den, han används helt enkelt som en kanal, men samtidigt får han lära sig att hjälpa till med kraftens fördelning. Längre framme kommer en tid, då Mästaren i stället för att gjuta sin kraft genom sin lärjunge och rikta den mot en människa på en avlägsen plats, tillsäger honom att söka upp människan för att låta henne få del av kraften, ty detta besparar Mästaren rätt mycken energi. Så snart det visar sig att en lärjunge kan utföra en smula av Mästarens arbete, anförtror Han det alltid åt en dylik, och efterhand som lärjungens användbarhet ökas, överlåtes allt mer av arbetet till honom, på det att han om än aldrig så litet må kunna minska belastningen på Mästaren. Vi har med rätta en hög tanke om det arbete vi kan utföra här nere, men allt vad vi kan uttänka och utföra är som ett intet mot vad Han uträttar genom oss. En svag utstrålning äger alltid rum genom lärjungen, även om han icke är medveten därom, men samme lärjunge har en tydlig förnimmelse därav, så snart en ovanlig mängd kraft utsänds.

Denna överföring av kraft från en särskild Mästare begränsas i allmänhet till Hans lärjungar,

men envar, som på allvar söker leva ett liv i tjänande, renhet och förfining, kan användas såsom en kanal för kraft. Det kan mycket väl ske att det på en viss plats ej finnes någon lärjunge, som vore alldeles lämplig för ett visst slags utgjutelse, utan i stället en annan människa som, ehuru icke lika långt framskriden, likväl kunde brukas för detta särskilda ändamål. I ett dylikt fall torde läraren använda henne. Mästaren utgjuter många olika slags kraft för skilda ändamål, och ibland lämpar sig en viss människa som förmedlare, ibland en annan. Om man betraktar ett tillfälle, varvid två lärjungar arbetar sida vid sida, ser man att den ene alltid används för ett slags kraft och den andre för ett annat slags.

Denna utgjutelse är fysisk likaväl som astral, mental och buddhisk, och i fysiska världen går den främst ut genom händer och fötter. Fördenskull – liksom även på allmänna grunder – måste man vara mycket noga med renligheten. Om en människas organism om så blott för ett ögonblick komme till korta i denna viktiga sak, kunde Mästaren icke använda denna människa, eftersom hon icke vore en tjänlig kanal. Det bleve då liksom att låta rent vatten strömma genom ett smutsigt rör – det bleve då fördärvat på vägen. De som är i nära beröring med Mästaren, är därför ytterligt vaksamma på fullkomlig kroppslig renlighet. Låt oss då noga se till att vi duger i detta avseende, om vi skall brukas.

En annan sak, vi behöver vara uppmärksamma på, om vi önskar vara till gagn, är att icke missgestalta någon av våra kroppsdelar, i synnerhet icke fötterna. För icke så länge sedan uppehöll jag mig några veckor i ett samfund, där det är sed att gå barfota. Jag fick till min fasa se vilka förvridna och missbildade fötter många av medlemmarna hade och iakttaga hur allvarligt dessa skador inskränkte deras användbarhet såsom kanaler för Mästarens kraft. Under normala förutsättningar följer denna kraft sitt naturliga lopp, så att den fyller lärjungens hela organism och strömmar ut genom händer och fötter. Men i sådana fall, vari hälsovådliga skodon vållat bestående missbildning, kan Adepten bruka endast organismens övre halva. Detta åsamkar Honom ytterligare besvär, då Han varje gång måste bygga ett slags tillfällig fördämning eller mur nära lärjungens mellangärde. Därav inser man att andra, som är fria från dylik missgestaltning, används långt oftare.

Överföring av budskap

Ibland sänder Mästaren ett bestämt budskap genom Sin lärjunge till en tredje person. Jag minns att jag en gång ålades att framföra ett dylikt budskap till en i intellektuellt hänseende högt utvecklad medlem, som jag icke var närmare bekant med. Jag kände mig en smula förlägen över att nalkas honom i ett sådant ärende, men naturligtvis måste jag göra det. Alltså sade jag mottagaren: ”Mästaren har ålagt mig att framföra till eder detta budskap, och jag gör helt enkelt vad Han sagt. Jag är fullkomligt på det klara med att jag icke kan giva eder något bevis för att detta är ett budskap från Mästaren, och jag måste överlämna åt eder att fästa så mycket avseende därvid som ni behagar. Jag har intet annat val än att utföra mina instruktioner.” Nu var jag naturligtvis medveten om budskapets innehåll, emedan jag måst uppteckna det, och jag försäkrar att det vid första påseendet såg ut som ett helt vanligt vänskapligt meddelande, sådant som en välvillig person kan skicka till en annan utan någon som helst särskild betydelse. Men skenet var tydligen bedrägligt, den gamle herrn, åt vilken jag överlämnade det, såg mycket häpen ut och sade: ”Ni behöver icke göra eder besvär med att försöka övertyga mig om att detta är ett budskap från eder Mästare, jag känner genast igen Honom på uttryckssättet. Det hade varit eder alldeles omöjligt att veta innebörden av åtskilliga av de häntydingar Han gör.” Men ännu i dag har jag ingen aning om vad han menade.

Det är emellertid blott sällan ett budskap lämnas i en dylik form. Det synes råda så mycken missuppfattning i detta ämne att det kan vara till gagn att exakt förklara hur budskap vanligen förmedlas från högre världar till lägre. Vi förstår detta mycket lättare, om vi begrundar förhållandet mellan dessa världar, de svårigheter meddelelsen dem emellan möter och de olika förfaranden, varmed dessa svårigheter övervinnes.

Sensitivitet, mediumism och psykiska förmågor

För den vanliga människan, som lever i fysiska världen och icke särskilt studerat dessa ting och ej heller sökt utveckla psykiska förmågor, är dessa världar liksom skilda åt, så att det saknas medveten förbindelse dem emellan. När hon är vad hon kallar ”vaken”, verkar hennes medvetenhet genom den fysiska hjärnan, och när hennes organism sover, verkar den genom hennes astralhölje. Om således en avliden eller en kamadeva önskar meddela sig med en dylik människa, kan han göra detta på två sätt. Han kan möta människan ansikte mot ansikte i astralvärlden och samtala med henne, alldeles som om de båda vore i fysiska livet, eller han kan manifesteras sig i fysiska världen och där upprätta något slags förbindelse, varvid han tillämpar något av flera möjliga förfaranden.

Den först nämnda metoden är uppenbarligen den enklare och mer tillfredsställande. Dess nackdel består dock i att den genomsnittliga människan ej för med sig tillförlitlig hågkomst från sitt astrala till sitt fysiska liv, varför gjorda ansträngningar att inspirera eller vägleda henne sällan blir helt lyckade. Varje människa möter astrala vänner varje natt under sömnen, och hon för samtal och diskussioner med dem, alldeles som hon gör på dagen med i det fysiska levande människor. I sitt dagsmedvetna minns den ”levande” människan sällan något av detta umgänge, men hennes tankar och handlingar kan påverkas, och påverkas även avsevärt, av råd och förslag hon på detta sätt erhåller, ehuru hon i det dagsmedvetna är alldeles ovetande om dessas ursprung och antar att de föreställningar som uppstår hos henne är hennes egna.

Det astralväsen som önskar meddela sig använder därför den andra metoden och söker frambringa verkningar i fysiska världen. Detta kan återigen göras på två sätt. Det första av dessa består i att alstra vissa fysiska ljud eller rörelser, som kan tolkas enligt en förut bestämd kod. Man kan uttala alfabetets alla bokstäver i följd och därunder erhålla knackningar på ett bord eller vickningar av bordet till svar, när man yttrar de rätta bokstäverna, eller man kan bruka morsealfabetet, om båda parter händelsevis känner detta. Man kan även använda ett ouijabräde med tillhörande pekare, med vilka man kan mottaga ett budskap, förmedlat bokstav för bokstav.

Ett annat sätt, mindre grovt och ej lika tröttande men farligare för den fysiska parten, består i att astralväsendet använder somliga av den fysiska vännens kroppsorgan. Astralväsendet kan taga dennes stämband i besittning och tala genom honom. Det kan använda den ”levandes” hand för att skriva budskap eller utföra teckningar, varom dess fysiska redskap ingenting vet. När den ”döda” människan talar genom den ”levande”, gör hon det vanligen medan denna befinner sig i ett tillstånd av trans, men den ”levandes” hand kan hon bruka för att skriva eller teckna något, medan den rättmätiga ägaren till exempel läser något eller samtalar med vänner.

Icke alla kan på detta sätt användas av astralväsen – endast de som är särskilt mottagliga för dylika inflytanden. Sådana människor betecknas ofta såsom medialt lagda, medier eller sensitiva; kanhända den sista beteckningen är den mest ändamålsenliga för de fall vi här betraktar. Men hur sensitiv för intryck från en annan värld en människa än må vara, har hon likväl en starkt utpräglad egen personlighet, som vanligen ej kan helt och hållet undertryckas. Sensitiviteten för intryck från högre världar uppvisar många grader. Somliga människor har denna förmåga medfödd, andra förvärvar den med möda. I båda fallen kan den utvecklas och förstärkas genom övning. Detta är vad som vanligen menas med det i spiritualistiska kretsar gängse uttrycket ”sitta för utveckling”. Den som av naturen är mottaglig, får rådet att göra sig så passiv och avvaktande som möjligt och förbli sittande timtals i detta tillstånd. Helt naturligt blir han därunder allt mottagligare för intryck, och om då dag efter dag något visst astralväsen kommer till honom och påverkar honom, vänjer de sig alltmer vid varandra, så att tankeöverföringen i hög grad underlättas.

Under det att detta pågår, händer det vanligen i ett visst skede att mediets fysiska kropp faller i trans, vilket betyder att jaget icke längre styr sina höljen utan för viss tid överlämnar dessa till det astrala inflytandet. Höljena är emellertid alltjämt starkt präglade av jaget, så att, ehuru den intelligens som styr dem är en alldeles annan, de likväl i avsevärd grad uppför sig enligt gammal

vana. Det väsen som meddelar sig må vara av det mest upphöjda slag, men om mediet råkar vara en obildad människa, som i sitt tal gör allsköns språkfel och brukar starkt vardagliga ord, kläds väsendets upphöjda tankar och känslor i en motsvarande språkdräkt på ett mycket markant sätt. När vi får höra talas om att Julius Caesar, Shakespeare eller aposteln Johannes framträtt vid en seans, visar det sig vanligen att dessa personer på något sätt råkat i djupt förfall, sedan de senast levde på jorden. Naturligt och riktigt nog drar vi då slutsatsen att dessa äldre tiders stora män i själva verket icke alls uppenbarat sig, utan att hela saken endast var en oförskämd imitation. Detta är tvivelsutan en alldeles riktig slutsats. Men vad vi ibland glömmer är att, även om en dylik meddelelse vore äkta, den likväl i nittionio fall av hundra vore behäftad med exakt samma slags ofullkomligheter.

I en dylik styrning av det i trans försjunkna mediet förekommer ett tillstånd, så fulländat att de fel och brister som vidlåder redskapets personlighet helt och hållet övervunnits, men en dylik fullständig kontroll är sannerligen mycket sällsynt. När den förefinns, kan vi få en slående säker återgivning av den avlidna människans röst, tonfall och vanebundna uttryck eller en exakt imitation av hennes handstil. Men även i ett dylikt ytterlighetsfall har vi långt ifrån en absolut garanti för att det faktiskt rör sig om den föregivna personen. I dessa högre världar är det så utomordentligt lätt att läsa och överföra allsköns tankar att förhållandevis få tankar är av det slag att de kan betraktas såsom i något hänseende privata eller exklusiva.

All denna så kallade utveckling är ytterst dålig för den stackars sensitiva människan. Allt medan hennes mottaglighet av detta slag tilltar, förlorar jaget i motsvarande mån greppet om sina höljen. Jaget underkastas i ökande grad astrala inflytanden men har ingen som helst garanti för dessas karaktär, vilket innebär att jaget lika lätt påverkas av onda som av goda dylika. Och det löfte, som ofta ges om att någon ”andlig ledare” skyddar människan, är av ringa värde, eftersom dylika ledares makt är mycket begränsad. Den för astrala inflytanden mottagliga människan är liksom en som ligger bunden och hjälplös vid vägkanten, utlämnad på nåd och onåd åt närmaste förbifarande, vilken givetvis kan vara en barmhärtig samarit, som löser honom ur hans band och sörjer för hans behov men lika gärna kan vara en rövare, som rånar honom på det sista han fått behålla; och kanhända rövarna allmänt sett är fler än de barmhärtiga samariterna. Min egen syn på saken, en åsikt som bygger på en icke obetydlig erfarenhet, är att jag vill utfärda en stark varning till mina bröder mot att befatta sig med mediumism av något som helst slag.

Beteckningen medium borde förbehållas, anser jag, dem genom vilka fysiska fenomen, så kallade materialisationer, erhålls och tyngre fysiska föremål av olika slag förflyttas utan vanliga fysiska krafter mellankomst.

Utveckling av ett helt annat slag är sådan, som med rätta kan kallas psykisk, ty det grekiska ordet *psyke* betyder själ. Liksom kroppen äger även själen sina krafter. Det vore dock kanske riktigare att kalla alla de krafter människan äger för själens krafter, även om de yttrar sig i olika världar. När allt kommer omkring är det ju inte kroppen, som ser eller hör, skriver, tecknar eller målar. Det är alltid människan själv, som verkar genom kroppen. Och när en människa utvecklar dessa psykiska krafter, betyder det egentligen bara att hon lärt sig att fungera genom andra höljen än de fysiska och att hon kan i viss mån föra med sig resultaten därav till dagsmedvetenheten.

Det är det sist beskrivna förhållandet, som i nästan varje fall vållar svårigheten. Varje människa, som under fysiska kroppens sömn är verksam i astralvärlden, är varse sin astrala omgivning, men därav följer icke att hon vid uppvaknandet minns något av detta. Svårigheten ligger således icke i att erhålla upplevelsen som sådan utan i att kunna inpräglade minnet därav i fysiska hjärnan. Denna förmåga förvärfas endast genom långvarig och ihållande ansträngning. Det synes råda en allmän föreställning om att den som äger denna förmåga vore moraliskt och andligt högt utvecklad, men detta är ej nödvändigtvis fallet. Med tillräckligt ihärdigt och oavlåtligt bemödande kan vem som helst utveckla denna förmåga, men det är också sant att de

vanligen utvecklas spontant hos människan, när hon nått ett visst stadium i sitt andliga framåt-skridande.

Det är i allmänhet på detta sistnämnda sätt, som Mästarnas lärjungar erhåller denna förmåga, och även om denna icke är utan sina särskilda faror, är den förvisso på det hela taget mycket användbar och värdefull. Men det är nödvändigt att de som får del av den, söker förstå den – förstå något av dess mekanism. De får icke utgå ifrån att, även om denna förmåga kommit dem till del såsom resultat av deras allmänna framåt-skridande, de därigenom vore befriade från de vanliga lagar, enligt vilka dylika förmågor verkar. Det är många svårigheter förbundna med mödan att från det astrala överföra klar hågkomst, och de gäller för oss likaväl som för de sensitiva bland spiritualisterna, ehuru vårt långvariga och noggranna studium borde göra oss skickade att bättre än dessa sensitiva möta och förstå dem.

Allra minst får vi glömma att vi även har vår personlighet, som antagligen är starkare än den hos mången i vår omgivning, just emedan vi sökt utveckla karaktärens styrka och bestämdhet. Naturligtvis har vi även i årtal försökt att medelst individualiteten behärska personligheten. Detta ändrar dock icke faktum att vi nog är färgstarka personligheter med avgjorda särdrag och att allt, som förmedlas genom oss, modifieras genom just dessa särdrag.

Låt mig försöka belysa vad jag menar genom att anföra två exempel hämtade ur mina egna iakttagelser. Jag minns en dam, som var en ytterst god klärvoajant, i stånd att skåda bakåt i det förflutna och beskriva historiska händelser mycket noga och detaljrikt. Hon var en mycket hängiven kristen, och hon kunde nog aldrig anse att någon annan religion kunde vara en lika giltig framställning av sanningen som hennes egen. Man torde kunna säga, utan att fördenskull lägga någon ovänlig mening i uttrycket, att hon hade en bestämd förutfattad åsikt till kristendomens förmån. Det sätt, på vilket detta inverkade på hennes klärvoajans, var mycket slående – faktiskt ibland nästan roande. Hon kunde beskriva en scen, till exempel i det gamla Rom. Sålänge ingenting, som omedelbart hade med religion att göra, kom inom hennes synkrets, blev hennes beskrivning nog så exakt. Men i samma stund som någon av de i scenen agerande personerna var en kristen, tog hon genast starkt parti för denna. Ingenting som denna person gjorde eller sade kunde vara orätt, medan allt som sades eller gjordes emot personen ifråga alltid var bevis på den värsta ondska. När denna faktor medverkade i hennes klärvoajans, blev denna fullständigt otillförlitlig. Man får antaga att hon måste ha sett de faktiska skeendena sådana det förlöpte men att de redogörelser hon lämnade för dem och de tolkningar hon gjorde av dem var alltigenom osanna.

En annan dam jag kände ägde en strålände poetisk inbillningskraft, som förmådde henne att under vanliga samtal förbättra allt hon framförde – icke i ringaste mån avsiktligt för att förfalska det, utan helt enkelt för att brodera ut det, så att det i varje avseende blev större och skönare än det i själva verket varit – naturligtvis ett på många sätt lyckligt sinnelag men något fatalt för vetenskaplig iakttagelse. Detsamma gällde hennes hågkomst och beskrivning av någon scen i andra världar, den må ha avsett något samtida skeende eller något förflutet. En alldeles vanlig liten ceremoni i fysiska världen, bevestigad kanske av några vänligt sinnade devaer och ett fåtal avlidna släktingar till de berörda parterna, förstordes i hennes redogörelse till en oerhört mäktig invigning, bevestigad av alla de stora Adepterna och de flesta av historiens berömda gestalter och välsignad genom en hel härskara Ärkeänglars närvaro.

Av dessa exempel kan man se hur nödvändigt det är att den begynnande klärvoajanten vaktar sig själv mycket noga och lämnar en mycket stor del av sina tidiga intryck utan beaktande. Man får aldrig glömma att man måste vänja sig vid bruket av de förmågor som hör till livet i dessa högre världar, alldeles liksom en människa måste göra sig förtrogen med varje slags nya verktyg och redskap hon använder i fysiska världen. Det lilla barnet lär sig endast stegvis att förstå perspektiv: det har sina ögon från första början men måste lära sig använda dem. Den som haft olyckan att födas blind kan lära sig läsa blindskrift lätt och snabbt, men de flesta av oss, som äger våra ögons bruk, torde finna det nästan omöjligt att urskilja bokstäverna i detta system

utan långvarig och tröttande övning.

Så är det även med en människa, vilkens astrala förmågor börjar öppnas. Hon finner det i förstone nästan omöjligt att beskriva vad hon ser och hör. Allt synes henne så annorlunda, och hon finner att det hon nog skulle kalla sin syn verkar i alla slags oväntade riktningar. Det är först efter många års erfarenhet hon blir fullt tillförlitlig, och även då blir det hon kan föra ner i lägre slags medvetenhet blott en svag avglans av det hon skådat. Det finns av varje astralt skeende alltid en sida, som ej kan med fysiska ord beskrivas. Och allteftersom människan stiger till högre nivåer, får hon erfara fler av dessa tillkommande sidor eller aspekter, så att hon ser sig allt mindre förmögen att lämna den enklaste redogörelse för sina upplevelser, och även det hon *kan* förmedla blir säkerligen färgat av hennes egenheter.

Budskap från Adepter

Många av oss har länge dagligen mediterat på våra stora Mästare – några av oss i årtal. Vår vördnad och hängivenhet har varit intensiva nog att draga oss till dem, och det händer ofta att de av oss som gynnats mer av lyckan, kommer i personlig beröring med dem och ibland får deras uppdrag att framföra budskap till bröder, som så ej gynnats. Den som fått äran att betros med att överbringa ett dylikt budskap, gör nog sitt yttersta i omsorgen om att återge det exakt, men han måste ihågkomma att han ingalunda är befriad från den allmänna lag som gäller i dylika ting och måste avgjort vara på sin vakt, så att hans eget tyckande för eller emot icke på något sätt får färga det han har anvisats att säga. Man kunde anse detta omöjligt – att en Mästare skulle göra sig besväret se till att ett budskap Han skickat avlämnas noggrant. Men man måste komma ihåg att de stora Adepterna Själva arbetar i lydriad för den universella lagen och att De icke kan för vår bekvämlighet ändra dennas stadganden. Det finns fall, sådana som jag nyss nämnt, vari ett uppdrag, som omedelbart skall utföras, dikteras ord för ord och nedtecknas i samma stund av mottagaren i fysiska världen, men dylika fall är ytterst ovanliga. Låt mig försöka beskriva, så långt fysiska ord medger detta, vad som vanligen sker, när en Mästare överbringar ett budskap genom någon Sin lärjunge.

Först och främst skall inses att en Adept vanligtvis håller Sin medvetenhet i en mycket hög värld – mestadels den värld vi kallar nirvana. Han kan givetvis ögonblickligen föra ned den till vilken lägre värld som helst, där Han önskar arbeta, men att sänka sig lägre än kausalkroppen innebär en begränsning, som det sällan lönar mödan att underkasta sig. Sedan lärjungen väl lämnat kroppen, verkar han i någon annan värld än den fysiska, och vilken värld detta blir bestäms av den grad av utveckling han uppnått. Men den som betros med att överlämna ett meddelande, torde använda som lägst kausalkroppen, och meddelelsen sker ofta i den motsvarande världen. För att förstå denna överföring av ideer måste vi således försöka inse vad slags form en dylik meddelelse antar.

Här i fysiska världen kan vi kläda vår tanke eller känsla i talade ord. Vi vet att dylika ord icke brukas i det högre livet utan att känslor och tankar antar bestämda, svävande former i respektive astralvärlden och mentalvärlden. I regel bildar varje tanke och varje känsla sin egen åtskilda form, ehuru, när de blandats, vi finner former, vari färgerna är på egendomligt vis samman-smälta. Antag att vi i föreställningen söker höja oss till den högre del av mentalvärlden, vari jaget verkar i sin kausalkropp, och låt oss se hur jagets ideer där kommer till uttryck. Som vanligt räcker språket icke till, utan en huvudsaklig skillnad är den att jaget i kausalvärlden icke brukar ord och meningar över huvud taget, och icke heller uttrycker det sina ideer i en följd av tankar. Jaget förefaller icke *tänka på* något ämne i den mening vi lägger i uttrycket ”tänka på”. Det resonerar icke för att så nå fram till en slutsats, såsom vi gör här nere.

När jaget föreläggs ett ämne, ser det detta och vet allt om det. Om jaget vill förmedla en idé till ett annat jag, är det som om det till detta andra jag kastade ett slags klot, som på något sätt innehåller kunskap och slutsatser därav i en enhet. Jaget begränsar sig heller ingalunda till att kasta ur sig en enda idé. Den tanke en Adept sänder sin lärjunge är ett slags hagelskur av härliga

små klot, som vart och ett är en idé med sitt förhållande till andra ideer alldeles klart angivet. Men om lärjungen är så gynnad av lyckan att han minns en dylik skur av ideer och är så skicklig att han kan kläda ideerna i ord, finner han nog att han kan behöva tjugo sidor i folioformat för att skriva ner de ideer detta blixtnabbt mottagna flöde innehåller, och även i ett dylikt lyckligt fall blir hans utformning av ideerna nödvändigtvis ofullkomlig.

Vidare måste han inse att inga ord har givits honom, endast ideer, och att han således med nödvändighet måste uttrycka dessa ideer på sitt eget språk. Ideerna är Mästarens, om lärjungen varit i lyckan att ha riktigt uppfattat och tolkat dem, men deras utformning är helt och hållet lärjungens egen. Således kommer dennes egenheter säkerligen till uttryck, och när andra läser budskapet, säger de: ”Men det här är ju skrivet på hans eget sätt”, varvid de syftar på den förmedlare som betrotts med att överbringa budskapet. Däri har de naturligtvis rätt, men de får ej låta detta uppenbara faktum göra dem blinda för budskapets betydelse.

För länge sedan skrev madame Blavatsky med hänvisning till de brev som vid den tiden (år 1888) ofta mottogs från Adepterna:

Det är knappast ett av hundra ockulta brev, som någonsin skrivits egenhändigt av den Mästare, i vilkens namn och för vilkens räkning de avsänts, emedan Mästarna varken har behov av eller ledig tid till att skriva dem; och när en Mästare säger, ”jag skrev detta brev”, betyder det blott att varje ord däri dikterades av honom och inpräglades under hans omedelbara överinseende. I allmänhet förmår de sin chela, antingen denne befinner sig i närheten eller långt borta, att skriva (eller precipitera) dem, genom att i dennes tanke inpräglade den idé de önskar se uttryckt, och bistår honom vid behov i precipitationen, det förfarande som medför att bilden framställs. Det beror helt och hållet på den ståndpunkt chelan nått i utvecklingen hur exakt ideerna kan överföras och handstilen kan efterliknas. (*Lucifer*, vol. III, s. 93.)

När lärjungen under många år vant sig vid att överbringa budskap från Mästaren, uppnår han genom den ständiga övningen en långt större lätthet och noggrannhet i överförandet, men så är det, eftersom han lärt sig att göra avdrag för den mänskliga faktorn, så att han praktiskt taget kan utmönstra denna. Likväl förekommer nog sådana uttryck och vändningar, som han är van vid att använda, helt enkelt emedan dessa är för honom det bästa sättet att återge vissa ideer. Men när en människa, som nått en sådan utveckling och vunnit en sådan erfarenhet som vår stora president (till exempel), förmedlar ett budskap, kan vi vara alldeles vissa om att det till sin innebörd är exakt och att den form vari det uttrycks är den bästa som kan erhållas i denna värld.

Den mänskliga faktorn

För dem av oss som ännu ej nått denna grad av förmåga, gör sig den mänskliga faktorn säkerligen gällande. Tyvärr gör den detta ofta icke endast vad avser meddelandets uttryckssätt (som när allt kommer omkring icke är särdeles viktigt och lätt kan lämnas åsido), utan även med avseende på sakinnehållet. För att förstå varför och hur det så förhåller sig måste vi för ett ögonblick betrakta dens konstitution och utveckling, genom vilken budskapet erhålles.

I boken *Man Visible and Invisible* införde jag ett antal illustrationer av astralkroppen och mentalkroppen, sådana dessa framträder hos människor på olika utvecklingsstadier. Dessa illustrationer framställde dock dessa kroppars blotta yttre utseende – den del av varje hölje som alltid står i nära samband med den människan omgivande astral- respektive mentalvärlden och därför försätts i ett tillstånd av så gott som oavbruten aktivitet. Vi måste minnas att dessa ovoider av astral eller mental materia är endast ytligt vitaliserade och att, vad genomsnittsmänniskan beträffar, det sålunda påverkade ytskiktet vanligen är tunt. I varje hölje finns alltid en stor andel materia som ännu icke är vitaliserad – en tung kärna, som nästan icke alls deltar i höljets yttre aktiviteter och som egentligen endast föga påverkas av dessa. Men även om denna massa av förhållandevis inert materia knappast röner inflytande av den mer väckta delen, förmår den likväl påverka denna på vissa sätt.

Vi har talat om personligheten såsom faktiskt varande en liten del av jaget, vilken arbetar genom dessa lägre höljen – mentalkroppen, astralkroppen och fysiska kroppen. En någorlunda

fullständig redogörelse för förfarandet vid detta arbete lämnas i åttonde kapitlet av föreliggande bok, i *Det inre livet* under rubriken *Förlorade själar* och i *Föredrag om den esoteriska vägen*, den del av detta verk som utgöres av boken *Vid Mästarens fötter med kommentarer*, femte delen, *Kärlek*, första kapitlet, med rubriken *Befrielse, nirvāna och moksha*. Där förklaras att det högre jaget ingalunda är fullt vaket ännu, utan att det i många fall till stor del (befängt som det framstår) ännu icke är verksamt. Det är monaden, som skänker det högre jaget liv, men hos oss alla är det högre jaget endast delvis uppväckt. På alldeles samma sätt livar det högre jaget personligheten, men även detta arbete utföres ännu långt ifrån fulländat, och på grund därav har vissa förhållanden blivit rådande, som det åligger oss att nogsamt beakta. I hänryckningstillstånd kan ett inflöde av kraft från högre jaget för stunden höja personlighetens nivå, medan däremot ett stadigt tryck från den obrukade delen av astralkroppen eller mentalkroppen kan för viss tid sänka nivån.

Denna tröga massa av icke inlyst materia lever sitt eget liv och uppvisar sina egna tendenser, som gör sig gällande, när personlighetens aktivare del är något stilla, och detta sker i synnerhet, när människan icke använder dessa kroppar. Dessa egenskaper är naturligtvis olika hos olika människor, men en intensiv självupptagenhet är nästan alltid framträdande. De tankar och intryck denna slöa kärna alstrar är ofta av det inbilska och självförhärligande slaget. De antar även karaktären av instinktiv självbevarelse, när människan ser sig ställd inför någon fara, antingen denna är verklig eller inbillad. Innan människan når de högre utvecklingsstadierna med den strålande härlighet som hennes kausalkropp då uppvisar (se *Man, Visible and Invisible*, plansch XXI), genomlever hon ett långvarigt skede av långsam utveckling, varunder denna tunga kärna gradvis genomträngs av ljuset, värms och smälts till glödande gensvar. Men det går sakta för henne att frigöra sig från detta personlighetens svårfattliga välde. Detta avskaffar hon givetvis steg för steg, men medan hon ännu bemödar sig därmed, gör hon mycket klokt i att på det allvarligaste betvivla varje meddelande, som förhärligar personligheten eller inger henne att hon av alla människor utvalts att mottaga den mest häpnadsväckande uppenbarelse, avsedd att förvandla världen.

Dylikt ingår i det vanliga utbudet av löften "anden" ger i mången privat seans med något inspirerat medium. Därav behöver vi dock icke antaga att det föreligger avsiktligt bedrägeri från denna "andes" sida. Den är mycket ofta så starkt påverkad av vissa fakta, som i det astrala livet framstår som särskilt betydelsefulla att anden tror att, om dessa fakta blott kunde rätt framläggas för mänskligheten, dennas inställning skulle helt och hållet förändras. "Anden" har då glömt att samma tankar förkunnades gång på gång under den tid den själv levde på jorden och att den då själv ej brydde sig det minsta därom. Detta belyser evangeliets berättelse om vad den rike mannen sade Abraham – "Nej, fader Abraham; men om någon kommer till dem från de döda, så skola de göra bättring" – och dennes kloka svar: "Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda." (Evangelium enligt Lukas, 16:19-31). Det är just det undermedvetna jagets lömska men ständiga tryck, som gör människan (som annars äger ett visst mått av sunt förnuft) till ett rov för vanligt självbedrägeri, så att hon kan utan invändning svälja grovt smicker, som hon utan denna påverkan genast skulle med löje avvisa.

Det var till detta egendomliga, outvecklade undermedvetna, som herr Coué riktade sig med mycken framgång. En av dess egenskaper består i att det alltid tycks ogilla varje försök av personlighetens dagsmedvetna del att med vilja inskräpa något i sig. Eftersom detta undermedvetna är lojt och fördomsfullt, motsätter det sig varje förändring, varje försök att väcka det och sätta det i arbete. Därför rådde herr Coué särskilt sina patienter att icke bruka viljan över huvud taget, då detta ju endast skulle väcka motstånd, utan att enkelt och stilla upprepa ett budskap, så att det undermedvetna suggererades att taga emot det. En av de metoder, som tillämpades vid en dylik suggestion, bestod i att påverka det undermedvetna under fysiska kroppens sömn. Även självsuggestionen skulle utföras så långt möjligt på samma sätt. Patienten

uppmannades att falla i sömn, stilla mumlande: ”Varje dag och på varje sätt blir jag bättre och bättre.” Och sådan makt har den ständigt och åter upprepade ingivelsen att det undermedvetna snart blev fullt laddat med denna tanke (som beredvilligt införlivas med det undermedvetnas okuvliga självupptagenhet) och lät denna stadigt stråla ut till den aktivare medvetenheten, tills bestämda resultat erhöles. Den outvecklade undermedvetna massan, som för de okunniga kan gömma faror och vara en källa till svaghet, kan i själva verket bli den vise till gagn och hjälpa honom på hans väg uppåt.

Lärdomen av allt detta är att okunnigheten alltid är farlig och att även de ädlaste föresatser icke alltid kan ersätta bristen på vetenskaplig kunskap. Varje lekfullt eller illistigt väsen kan bedraga en människa, som är föga bevärdad i naturens dolda lagar, medan den som studerat dessa kan undgå många fällor. Likväl bör icke ens den senare draga för stora växlar på sin kunskap, ty oavlatlig vaksamhet är det pris han måste betala för erforderlig precision i arbetet. Många råd har givits härutinnan, och dylika gör vi klokt i att beakta. Lämna all personlig känsla utanför – högmodet framför allt. Hys djupaste misstro mot allt förhärligande av individen, ty ”äregirigheten är den första förbannelsen” och ”den makt lärjungen skall åstunda är den som låter honom framstå såsom ett intet i människornas ögon”. ”Var ödmjuk, om du vill nå visdomen; ännu ödmjukare, när du bemästrat visdomen.” Den som glömmet sig själv helt och fullt och ägnar hela sitt liv åt tjänandet av andra, räddas därigenom från många faror. Hans hjärta blir rent som kristall, så att Logos’ ljus kan skina obefläckat därigenom. Hela hans natur skall då så sant svara på hans Mästares vibrationer att tankar och budskap från högre världar skall flöda genom honom, oförvanskade, oförfalskade av något lägres beröring. Så skall han bäst tjäna våra Mästare, genom att tjäna den mänsklighet De älskar.

Att pröva tanken

Ett annat högst värdefullt privilegium, som den antagne lärjungen åtnjuter, är att han kan lägga sin tanke rörande vilket ämne som helst bredvid Mästarens och jämföra dem. Man inser lätt, hurusom lärjungens tanke genom den ofta upprepade användningen av denna förmåga bringas att gå i ädel och frisinnad riktning — huru han ständigt blir i stånd att rätta alla misstag, varje benägenhet för fördom eller brist på förståelse. Det kan finnas olika sätt, varpå han kan utöva denna förmåga. Min egen metod har alltid varit att försjunka i meditation och sträva att nå, så långt upp i Mästarens medvetande som möjligt. När jag uppnått den högsta punkt, som för tillfället varit möjlig, har jag plötsligen vänt mig om och så att säga blickat tillbaka på ämnet i fråga, varvid jag genast fått ett intryck av hur det tittat sig för Mästaren. Det har sannolikt varit ett långt ifrån fullkomligt intryck, men det har åtminstone visat mig, vad Han tänkt om saken, så långt det varit mig möjligt att intränga i Hans tanke.

Man måste emellertid akta sig för att missbruka detta privilegium. Det står oss till buds som en nödfallsutväg, när det rör sig om invecklade frågor eller sådana fall, då vi icke ha någon tillräcklig grund att bygga vårt omdöme på och ändå måste komma till något avgörande, men det är ingalunda avsett för att bespara oss besväret att tänka eller för att användas, när det gäller alldagliga frågor, som vi äro fullkomligt kompetenta att avgöra på egen hand.

Den Aspirant, som önskar bli antagen, måste nödvändigtvis ge noga akt på sig själv. Om han icke erhållit någon direkt vink av Mästaren eller någon äldre lärjunge rörande de speciella fel, som han måste försöka undvika, gör han bäst i att själv iakttaga dessa, och sedan han en gång för alla fällt domen över dem eller fått dem påpekade för sig, iakttar han oavlatlig vaksamhet gentemot dem. Likaså bör han varnas för vådan av att överdriva sin självvranssakan eller hemfalla till osunda grubblerier. Det säkraste tillvägagångssättet är att koncentrera sin uppmärksamhet på att hjälpa andra; om hans sinne är uppfyllt av denna tanke, rör han sig instinktivt i den rätta riktningen. Önskan att göra sig fullt lämplig för detta arbete driver honom att undanröja alla hinder, så att han utan medveten tanke på sin egen utveckling likväl finner, att den skrider framåt.

Avkoppling

Man förutsätter icke, att Mästaren skall vara det enda föremålet för lärjungens tankeverksamhet, men man väntar att Mästarens gestalt alltid skall bilda bakgrunden för hans tankar, alltid vara inom räckhåll, alltid till hands, när den behöves i livets skiften. Vår tanke kan icke, lika litet som bågsträngen, alltid hållas spänd; förnuftig avkoppling och ombyte av tankar är ett villkor för själslig hälsa. Men lärjungen bör vara ytterst noga med att denna avkoppling icke får den ringaste anstrykning av orenhet eller ovänlighet; icke ens för ett ögonblick bör lärjungen tillåta en tanke, som han skulle behöva blygas för inför Mästaren.

Det är icke det ringaste ont i att läsa en god roman för nöjes skull; de tankar den ger upphov till hindrar icke på något sätt strömmen av Mästaren värdiga tankar, men det finns många romaner, som är fulla av onda anspelningar, romaner, som ger upphov till orena tankeformer, romaner, som förhärsligar brott, och andra som koncentrerar sina läsares tankar på de vämjeligaste livsproblem eller livligt skildrar scener av hat och grymhet; alla dylika bör ytterst noggrant undvikas. Likaledes är det intet ont i att deltaga i eller åse alla vanliga spel, vid vilka det går ärligt till, men alla som är råa och larmande, alla som innebär något slags grymhet, alla som kan vålla djur eller människor skada – alla dylika är absolut förkastliga.

Lugn och balans

I allt det arbete lärjungen har att utföra, måste han vara noga med att behålla lugnet och balansen, och detta på två sätt. Överansträngning, som ej är ovanlig hos de unga och entusiastiska, ådagalägger ovishet. Envar av oss bör göra så mycket han förmår, men det finns en gräns, som det är ovist att överskrida. Jag har hört vår stora president säga: "Det jag inte hinner med att göra är inte mitt arbete." Likväl arbetar hon ihärdigare och uthålligare än de flesta. Om vi förnuftigt brukar de krafter vi äger i dag, borde vi bli starkare att fylla de plikter morgondagen bär i sitt sköte. Att överanstränga oss i dag, så att vi blir obrukbara i morgon är icke intelligent tjänande, ty därmed fördärvar vi vår kraft till framtida arbete för att tillgodose dagens obalanserade entusiasm. Naturligtvis uppstår ibland nödlägen, vari den besinningsfulla måttan måste stå åt sidan för att låta ett visst arbete utföras i tid, men den kloke arbetaren försöker blicka tillräckligt långt framåt för att slippa dylika kriser.

Det andra sätt, på vilket lärjungen måste bemöda sig om att bevara lugnet och balansen, avser hans egen inre inställning. En viss ombytlighet i känslolivet är ofrånkomlig, men han måste söka minimera den. Allsköns utifrån kommande inflytanden spelar alltid på oss – somliga astrala eller mentala, somliga rent fysiska – och även om vi vanligen är alldeles omedvetna om dem, påverkar de oss likväl i högre eller lägre grad. I fysiska världen är det sådana faktorer som temperaturen, vädret, luftfuktigheten, kroppens tillstånd efter uttrötning eller återhämtning, matsmältningen och många fler, som bidrar till vår känsla av allmänt välbefinnande eller motsatsen. Och denna känsla påverkar i sin tur icke endast vår förmåga av lycka utan även av arbete.

Likaledes utan vår vetskap utsätts vi för påverkan av astrala tillstånd, som är olika i olika delar av världen, liksom den fysiska miljön uppvisar olika slags klimat- och temperaturförhållanden. I fysiska världen kan det ibland hända att någon obehaglig individ tränger sig på oss och kan avvisas endast med svårighet. I astralvärlden är det långt svårare att bli av med någon parasitär inställd förfallen individ eller ens någon stackars avliden, som sjunkit ner i förtvivlans djup. En dylik, som krampaktigt klänger sig fast vid en levande, kan suga ur honom mycket av hans livskraft och fylla honom med förstämning och missmod utan att i det ringaste hjälpas därav. Det kan hända att vi är alldeles omedvetna om något dylikt väsen, och även om vi vet om detta, är det ofta ingen lätt sak att avhjälpa dess nöd eller (om detta är ogörligt) att skaka av sig det påträngande väsendet. Det finns omedvetna vampyrer i astralvärlden liksom det finns i fysiska världen, och båda slagens väsen är det mycket svårt att hjälpa.

Lärjungens allmänna utveckling gör honom särskilt mottaglig för alla dessa inflytanden, antingen han är dem varse eller ej, varför det ibland förekommer att han känner sig upplyft eller

nedslagen utan förklarlig orsak.

Den astrala elementalen njuter oerhört av våldsamma känslokast och gör allt den kan för att framkalla sådana. Lärjungen måste dock se till att icke göra sig till en lekboll för alla dessa lynnessvängningar. Han bör sträva efter att bibehålla en ständig glädjerik, upphöjd ro, oberörd av tillfällig upphetsning.

Ibland har han den goda skörden av att få del av något uppmuntrande, något som avgjort gynnar hans framåtskridande, såsom möten och samvaro med högt utvecklade människor. Dylika händelser kan för den studerande mycket väl bli milstolpar på hans väg framåt och uppåt, ge honom insikter om vad broderskap egentligen betyder.

Han gör emellertid klokt i att minnas att det efter ett härligt ingjutande av kraft, en dylik ovanlig upplyftande händelse, nödvändigtvis följer en viss reaktion. Det ligger icke något som helst oroande eller onaturligt i detta. Det är en yttring av en naturlag, och vi ser ständigt exempel på detta i vardagslivet. Många av oss lever ett ganska stillasittande liv, läser och skriver mycket. Kanske de flesta av oss icke ger kroppen tillräcklig motion – ej så mycken den behöver. Så kommer detta plötsligt för oss, och vi rycker upp oss. Vi kanske börjar idrotta eller taga långa promenader. Så länge vi ej går till överdrift, är detta utmärkt. Men så snart vi gjort vårt motionspass, kommer tröttheten över oss och vill vi sätta oss att vila. Detta är åter alldeles riktigt och naturligt. Vi har kanske överansträngt några muskler, som vi vanligen icke använder eller åtminstone icke använder med denna våldsamhet, så att vi är trötta och behöver avslappning. Således känner vi oss ganska kraftlösa. Vi sätter eller lägger oss, och efter en halv eller hel timmes vila är vi under normala omständigheter åter i form.

Vi bör dock betänka att vi under denna stunds vila, som vi måste unna oss, befinner oss i ett tillstånd av passivitet och att, om det finns sjukdomsfrön i luften omkring oss, vilket det i allmänhet gör, vår organism löper en något större risk att angripas av sådana just vid detta tillfälle än annars. Motsvarande gäller våra närmast högre höljen, som ansträngts litet mer än vanligt. Jag menar ej att detta alls skulle vara något dåligt för oss, tvärtom har det gjort oss mycket gott. Men faktum kvarstår att vår eterkropp och emotionalkropp har fått arbeta hårdare än de vanligen gör, och därför följer denna stund, vari de behöver vila efter ansträngningen.

En dylik stund av vila medför sina små faror på olika sätt. Avslappningen, nedsjunkandet från den höjd på vilken vi levat, medför först och främst en viss risk för att sjunka något för djupt – det vill säga genom att låta oss falla något från detta tillstånd av upphöjd andlighet kan vi glida djupare ner i det fysiska materiella än det som hör till det vanliga livet. Detta är en risk, mot vilken vi kanske icke är på vår vakt – någon liten frestelse, som vi vanligen knappast märker. I denna lätta reaktion av trötthet kan vi känna oss litet mer njutningslystna än normalt, så att vi kunde göra något mycket dumt misstag vi vanligen ej skulle göra.

Det finns även något motsvarande sjukdomsfröet. Medan vi ligger där och vilar, svävar allsköns tankeformer omkring oss. Somliga av dem är behagliga, andra avgjort obehagliga. Många tillhör i alla händelser en nivå lägre än denna, där vårt tänkande vanligtvis arbetar. Vi torde lättare påverkas av dessa under denna stund av reaktion efter vår ansträngning.

De mörka krafterna

Det finns även andra förhållanden, varom vi bör ha någon kännedom. Vid ett upplyftande tillfälle av det slag vi omtalat mottar vi en mycket ovanlig utgjutelse av andlig kraft ovanifrån, från det Stora Vita Brödraskapet, från enskilda Mästare och lärare. I naturen verkar en föga känd lag, som ger detta egendomliga resultat att, så snart det sker en utgjutelse av högre och mer storslagna krafter, det blir ett motsvarande utflöde av icke önskvärd energi. Detta kan synas underligt, men otvivelaktigt är det så. Detta förhållande har ibland förklarats så, att de Stora, alltmedan De arbetar till evolutionens fromma, tillåter sig att ge en ovanlig välsignelse, enligt någon märklig balans- eller rättvisepincip måste tillåta ett liknande kraftflöde på den andra sidan. Vi har hört mycket talas om de mörkare krafterna, svarta magiker eller skuggans bröder.

Dessa följer en väg, som absolut skiljer sig från vår egen, en väg som leder dem rakt i strid med Visdomens Mästare, i strid med de Hierarkier som styr världen och solsystemet. Naturligtvis verkar detta motstånd icke endast på dessa stora Adepter utan även på oss, deras ödmjuka efterföljare.

Jag önskar i denna bok icke ägna stort utrymme åt dessa individer. Jag har i *Föredrag om den esoteriska vägen* skrivit utförligt om dessa. Till vad jag däri sade har jag blott föga att tillägga, förutom att säga att en teori, varmed de söker för sig själva rättfärdiga sina förbluffande göranden och låtanden, gör gällande att Logos egentligen icke vill enhet – att Hans avsikt med evolutionen är att varje individ utvecklas till högsta möjliga nivå. (Här skall man förresten märka – ehuru de aldrig torde erkänna detta – att denna nivå, när allt kommer omkring, ej är särdeles hög, emedan deras förfarande begränsar dem till att arbeta för stärkandet av det isoletrade lägre jaget och icke låter dem uppnå det kausala och allra minst buddhi och nirvana, som är enhetens världar.) De säger: ”Ni tror att det ni ser omkring er är tecken på att det pågår en evolution med enhet som mål, och ni tror att detta är Logos’ vilja. Tvärtom är detta en frestelse, som Logos har ställt i er väg. Han vill icke att ni blir en enhet, utan i stället att ni hävdar er individualitet i trots mot allt detta som frestar er att uppgå i en slätstruken enhet.”

Människor, som verkligen tror på detta, finner sig stå i motsättning till oss och våra Mästare på varje punkt och hela vägen igenom. Vi följer våra Mästare, som vet betydligt mera om Logos’ Vilja än någon, som valt denna orätta väg, någonsin kan få veta, eftersom De kan nå förening med Honom, vilket är omöjligt för avskildhetens förespråkare.

På detta beror det att dessa individer är våra motståndare. De söker värva anhängare. Liksom alla andra önskar de omvända människor till sina egna åsikter, och om vi på vissa sätt utvecklas och förfinas litet mera än genomsnittsmänniskan, är vi just det slags människor de vill fånga. Många av de mer intellektuella i deras krets är lika litet bundna av det materiella som vilken asket som helst. De håller alldeles med om att människan borde vända sig bort från lägre ting och sträva efter högre. Men deras mål är en hårdspänd individualitet, som till sist blott kan leda dem i fördärvet. Det är alltså mycket sannolikt att de söker påverka oss, stegra vår individualitet, väcka ett spetsfundigt självbedrägeri hos oss. Minns att det i deras åskådning ingår att icke sky några medel. Att lyssna till samvetets röst synes dem vara ett bevis på enfaldig och föraktlig svaghet. Därför brukar de också de fulaste knep, lägger de elakaste försåt.

Däri har vi även en av de faror som särskilt hotar oss. Ju längre vi skrider framåt, desto bättre rov för dessa skuggans bröder blir vi, om de kunde få oss i sitt våld. Men de kan icke få oss i sitt grepp, icke röra oss, så länge vi håller oss i tankens fulla gemenskap med våra Mästare, så länge vi kan hålla oss troget och stadigt på osjälviskhetens väg, den sig ständigt utgjutande kärlekens väg.

Vår styrka mot dessa mörka krafter består i vår förening med våra Mästare och i vår förmåga att stå fast i den inställning vi delar med Dessa – att alltid vara öppna för inflytanden ovanifrån men resolut stängda för alla separativa makter, som kan söka påverka oss. Allt som tenderar att skärpa avskildheten helt enkelt spelar fienden i händerna, och detta gäller såväl i det lilla som i det vi betraktar såsom större. Vi måste alltså avvisa alla dumma små anledningar till avund eller agg och förbittring, ty varje gång vi hemfaller åt dylika, ger vi en blotta i den teosofiska fästningen, slår vi själva en bräsch i dess skyddsvallar. Varje gång vi ger fritt utlopp åt vår lägre natur genom att låta den fira en munter liten orgie av stolthet och elakhet, när den känner sig ha kränkts av en alldeles oskyldig broder, begår vi i alldeles samma mån förräderi mot våra Mästare. Kanske tror vi: ”Nog skall våra Mästare säkert rädda oss ur något dylikt förfall.” Det gör de icke, emedan de icke kan inkräkta på vår frihet. Vi måste lära oss att stå på egna ben. Dessutom vill vi ej vålla Mästarna besväret att vakta på oss liksom en barnsköterska vaktar på en småtting, som just lärt sig gå. De behandlar mänskliga individer i stora grupper, miljoner själar, icke personligheterna var för sig. Om man dock i ett verkligt nödläge kallar på en Mästare, blir det säkerligen ett svar. Vi bör mycket beklaga att vålla Mästaren även detta kort-

variga besvär, om vi kunnat själva avhjälpa nödläget, men när hjälpen *verkligen* behövs, lämnas den också.

I ett tidigt skede av Teosofiska samfundets verksamhet, vid en tid då madame Blavatsky fortfarande levde, hade vi en medlem, en man som i många avseenden ägde en oerhörd kraft. Om han hade valt att bli svartmagiker, hade han blivit en mycket effektiv dylik. Understundom var han mindre nogräknad med medlen. Han hade en lidelse för kunskap och skulle ha gjort nästan vad som helst – även något ganska tvivelaktigt – för att få ytterligare uppgifter. Han var medicine doktor, och när han behandlade en av våra medlemmar, upptäckte han att hon var klärvoajant och som sådan ägde på vissa sätt ganska ovanliga förmågor. Sedan han funnit detta, bad han henne, medan hon alltjämt var konvalescent, att delta i vissa experiment, han föreslog att utföra med denne. Han sade henne helt öppet i fysiska världen: ”Ni har en mycket underbar förmåga. Om ni tillåter mig att magnetisera er, att försätta er i trans, är jag viss om att ni kan nå höjder, som jag själv aldrig kan nudda, och på detta sätt skulle vi kunna vinna mycken kunskap, som för närvarande ligger utom vårt räckhåll.” Damen vägrade – med all rätt, anser jag, ty att låta sig på sådant sätt behärskas är synnerligen farligt och är något man aldrig bör tillåta annat än under mycket bestämda, undantagsmässiga betingelser och med sorgfälligt vidtagna försiktighetsmått.

Hur som helst vägrade hon absolut. Doktorn var mycket missnöjd och lät sig icke så lätt avvisa men syntes draga sig undan. Samma natt materialiserade han sig i hennes sovrum och började försöka utföra magnetiska bestrykningar. Helt naturligt blev hon mycket vred. Hon kände en starkt sjudande harm över att han vågade göra ett dylikt intrång på henne, att han försökte tvinga på henne det som hon bestämt och efter noggrant övervägande hade avböjt. Hon beslöt att med all sin styrka kämpa emot denna påverkan. Men snart insåg hon att hennes mentala styrka var ett intet i jämförelse med hans, att hennes vilja sakta men säkert kuvades. I vetenskapen om att hon kämpade en hopplös strid åkallade hon sin Mästare, Kuthumi, till hjälp.

Resultatet blev icke endast ögonblickligt utan gjorde henne även uteslutande häpen. Minns nu att hon var uppfylld av den våldsammaste och mest lidelsefulla känsla av att ha kränkts. Blixtsnabbt och i samma ögonblick hon gjorde sin åkallan såg hon hur doktorn försvann långt i fjärran. Just detta var kanske icke alldeles så underbart, men det som så slog henne med häpnad och som hon sedan aldrig glömde var att hennes känsla fullständigt byttes om, och detta i ett ögonblick. Vreden var förbi, känslan av att ha kränkts var förbi, och det enda hon numera kände för den försvinnande doktorn var en djup beklagan att en man, som ägde sådana underbara krafter, missbrukat dem på detta sätt. När det uppstått ett verkligt nödläge, finns alltså hjälp att få, men ingen av oss torde begära denna med mindre han är fullständigt tvungen därtill.

Tänk på andra och icke på dig själv. Tänk på lojaliteten med och kärleken till Mästaren och hur du kan bäst tjäna Honom genom att sprida Hans inflytande bland dina bröder. Då behöver du ej frukta att du skall förlora i stället för att vinna på någon underbar inspiration, som kommer dig till del.

Förvissningen om framgång

Lärjungen måste besluta sig för att, vad avser hans ansträngningar att förbättra sig själv, aldrig låta sitt mod nedslås av misslyckanden, även om de ofta upprepas. Hur många gånger han än må ha misslyckats i sina ansträngningar, hur många gånger han än må ha fallit på den väg han föresatt sig att vandra, finns alldeles samma skäl att stiga upp och gå vidare efter det tusende fallet som efter det första. I fysiska världen finns mycket sådant, som är uppenbart omöjligt, men detta är icke fallet i de högre världarna. Vi kan icke lyfta ett tons vikt utan maskineri, men i de högre världarna är det med ihärdighet möjligt att lyfta tyngden av våra många ofullkomligheter. Grunden härtill blir tydlig, om vi tänker efter. Människans muskler är icke så byggda, att de är i stånd att lyfta ett ton, och ingen tänkbar träning kunde sätta dem i stånd att göra det, emedan kraften bakom dem är begränsad. I andliga ting har människan bakom sig hela

den gudomliga kraften, som hon kan förfoga över, och härav följer att hon så småningom och genom upprepade ansträngningar både kan och skall bli stark nog att övervinna alla hinder.

Människor säger ofta: ”Jag kan sköta saker och ting i fysiska världen, men i det astrala och mentala kan jag föga uträtta, det är så svårt.” Detta är alldeles tvärtom. De är icke vana vid att tänka och arbeta i denna finare materia, och därför tror de att de icke kan det. Men så snart deras vilja stadgat sig, skall de finna att saker och ting följer denna viljas föreskrifter på ett sätt, som är omöjligt i den fysiska världen.

Några lärjungar ha funnit att användandet av en talisman eller amulett varit dem till mycken hjälp i detta arbete. Detta kan vara oss till verklig hjälp, eftersom den fysiska naturen måste bearbetas och bringas till underkastelse likaväl som tanken och känslorna, och eftersom den utan tvivel är den svåraste att handskas med. En talisman, som kraftigt laddats med magnetism för ett särskilt ändamål av någon, som vet hur det skall göras, kan vara till ovärderlig hjälp, såsom jag skildrat det i detalj i boken *The Hidden Side of Things*. Många människor anser sig höjda över sådana saker och säger att de icke behöver någon hjälp, men för egen del har jag funnit uppgiften så mödosam att jag med glädje begagnar all den hjälp jag kan få.

C.W. Leadbeater, *The Masters and the Path* (2dra upplagan, 1927), ss. 99–131.

TILL MIN GRUPP AV ANSLUTNA LÄRJUNGAR:

Mer än ett år har gått, sedan ni mottog era senaste anvisningar av mig – ett år av skickel-sediga händelser på jorden och betydelsefulla förändringar i hierarkins förhållande till mänsk-ligheten. Såsom ett resultat av kriget råder nu ett betydligt närmare samband och en tydlig andlig tillit mellan dessa löftesbundna lärjungar, som varit sitt uppdrag trogna och dem av oss som söker använda dem i världsförbättringens tjänst. Det råder nu hos aspiranter överallt en mer bestämd insikt om de andliga värden som växer fram och en större beredvillighet att överge sådant som hindrar tjänandet. Kristi planer för mänsklighetens frigörelse är nu mer genom-arbetade, ty de fick vila till den tid, då människornas strävan blev klarare bestämd. Vid syn-randen skymtar den nya tidsåldern med dolda möjligheter, och den är nu avklädd de själv-bedräglighetens och önsketänkandets slöjor som för tio år sedan lade den i dunkel.

Det i andlig mening betydelsefulla som kriget medförde kan nu klart skådas, och jag kan börja med att tillsammans med er begrunda (tidigare än jag förutsett) några av de problem som ni – såsom släktets potentiella tjänare och löftesbundna lärjungar – kan gripa er an. För det omedelbart förestående kunde jag önska att ni alla vore yngre och hade mer bestämt tillägnat er den undervisning jag dessa senaste år sökt meddela. *Framför allt annat önskar jag att ni vore modigare.* Förvånar er detta ord, mina bröder? I det jag betraktar detta år som en helhet, är det icke er hängivenhet eller ståndaktighet jag sätter i fråga. Jag har tillit till att er strävan är djup och ert begär efter viljan-till-det-goda är starkt. Jag vet att intet kan för någon längre tid avhålla er från att söka nå ert mål.

Vad jag emellertid ifrågasätter är ert mod. Det fordras mod av er att fatta andliga beslut och stå fast vid dem. Det fordras mod av er att inrätta ert liv – dagligen och i alla förhållanden – efter stundens behov och mänsklighetens tjänst. Det fordras mod av er att visa er omgivning att den pågående världskatastrofen är viktigare för er än det individuella livets struntsaker och det ytliga umgänget med andra. Det fordras mod av er att överge de undanflykter som hittills hindrat er från att delta i den yttersta ansträngning som i dag kännetecknar Hierarkins aktiviteter. Det fordras mod av er att göra offer, att vägra öda tid på oväsentliga aktiviteter och att förhålla sig till den fysiska kroppen som om den vore fri från alla hinder. Det fordras mod av er att bortse från den skröplighet som kan föreligga, den trötthet som följer av ett långt liv, de fysiska tendenser som kringskär och begränsar ert tjänande, den sömnlöshet som härrör från trycket i världen eller från en illa ordnad livsföring och från den nervositet och den belastning som i dag är så allmänna. Det fordras mod av er att taga itu med livet för andras skull och att i det nödläge som råder utplåna era egna önskemål.

Ett av de ting som lärjungar behöver fatta klarare är det välkända (och just därför lätt förbi-sedda) faktum att individens målmedvetna beslut att verka såsom tjänare och lärjunge medför att personlighetens och själens alla (förenade) krafter ges en ny fokusering. Det är symboliskt uttryckt en upprepning av svunna tiders individualisering, men denna gång på ett högre varv av spiralen och med individens fullt medvetna samverkan. Denna omfokusering medför sina egna svårigheter. Den leder ofta till en plågsam insikt om den egna naturen, de egna målen, det egna livsmönstret, de egna strävandena och de egna begränsningarna i utrustning och erfarenhet, därtill de olika aspekter och höljen, genom vilka själen nödvändigtvis måste verka. Allt detta framkallar ofta en intensifiering av egenintresset och självupptagenheten, alltid med de bästa avsikter och syften. De egna begränsningarna, fysiska eller andra, ter sig större än vad de är. De egna felen överdrivs i medvetandet, ehuru icke så ofta i uttrycket. Det tjänande, själen behöver och fordrar, synes så omfattande att lärjungen ibland vägrar samarbeta i fruktan för att misslyckas eller av obefogade betänkligheter. Man finner och anammar lätt ursäkter för att tjäna endast något litet eller rent av icke alls. Den helhjärtade hjälpinsatsen och hängivenheten för den nödlidande mänskligheten skjuter man lätt på framtiden med hänvisning till hälsan, tids-bristen, de gränser hemlivet sätter, allsköns rädslor, åldern eller tron att detta liv blott är förbe-

redelse för det fulla tjänande man avser för nästa liv. Bortförklaringar finner man lätt, och somliga av dem yttrar sig rent av i tron att Mästarens krav och det program som antagits av den Ashram, till vilken lärjungen är anknuten, är orimliga eller – vilket är fallet med två av er som ingår i denna grupp – att österlänningen ej förstår de krav som ställs på den västerländska lärjungen.

Jag har i årtal bemödat mig om att väcka er alla till insikt om tidens nödläge och genom er att väcka till samma insikt de tusenden ni såsom grupp kan nå, men hittills med endast ofullständiga eller övergående resultat. Ännu så länge (vad gäller somliga av er, ehuru icke alla) är det arbete, som skall göras till gensvar på Ashramens fordringar, underordnat ert dagliga levnadsmönster, de krav er affärsverksamhet eller ert hemliv ställer eller det ni tror vara er utrustnings fysiska begränsningar, emotionala brister och mentala handikapp.

Mina bröder, låt mig upprepa: Lärjungen måste taga sig själv sådan han är vid varje given tid, med varje given utrustning och under varje givet förhållande. Sedan underordnar han sig själv, sina angelägenheter och sin tid stundens behov, i synnerhet under ett skede, då gruppen, nationen eller världen befinner sig i en kris. När han gör detta inom sin egen medvetenhet och därmed tänker i enlighet med de sanna värdena, upptäcker han att hans egna privata angelägenheter ombesörjes, hans förmågor ökas och hans begränsningar lämnas åt glömskan.

Förrän ni gjort detta till egen erfarenhet, blir ett närmare förhållande till min Ashram icke möjligt, emedan de åtgärder Ashramens (och i synnerhet den inre Ashramens) övriga lärjungar behövde vidtaga mot ert grupplivs tyngd och slöhet skulle tvinga dem till orimlig ansträngning. Jag säger er detta utan omsvep, när vi nu tillsammans emotser krigets slut, och ett tidsskede av förnyade och annorlunda tillfällen yppar sig för alla tjänare i världen. Det är er sak att avgöra huruvida den insats ni gjort under kriget motsvarat det tillfälle som givits. Det är er sak att avgöra vilken roll ni skall spela, såsom individer och såsom grupp, i den kommande tidscykeln – en cykel, vari de nya ideerna och idealen måste framhållas och vari en strid måste utkämpas, vari de vidare syftande planerna måste förstås, stödjas och förkunnas, den nya och klarare visionen för det mänskliga livet måste fattas och slutligen förverkligas, och en cykel, vari den ansträngning, alla medlemmar av Den Nya Gruppen av Världstjänare (och ni är förvisso denna!) gör, måste riktas mot att avlyfta mänsklighetens tunga börda.

Inga bestämda uppdrag gavs i den senaste anvisningen, då jag ansåg mig behöva utröna om det förflutnas rytm – rapporteraandet om meditationsarbetet och om kontaktandet vid fullmånetiden, vilket nu utförts under många år – var så starkt grundlagd att den till gruppens fromma skulle fortsättas, även om så icke särskilt begärdes. Endast ett fåtal har hållit fast vid gruppmeditationen. Arbetet med att tolka Formeln på det sätt jag tidigare i huvuddrag angivit, varefter jag ej uttryckligen sagt att detta skulle upphöra, har åsidosatts. På dessa försummelser är gruppen den förlorande. Jag påpekar dessa faktorer, emedan jag vill att ni inser att detta är *grupparbete* och att det är *gruppen*, som är gruppens lärare under min inspiration, när ni – såsom individer – når mig och under er egen själs och den Andliga Triadens inspiration, när dessa kontakter uppnås och används.

I min föregående anvisning underströk jag tre saker. Till dessa vill jag åter hänvisa i ljuset av det tillfälle som nu yppas. Det är icke min uppgift att förändra er eller ge er order och befallningar. Min uppgift är en enda, och den består i att finna och pröva dem som kan tjäna släktet under Ashramernas och Mästarnas inspiration. Jag hänvisade då till den *ensamhet* som är en av de första omständigheter som visar en lärjunge att han förbereds för initiation. Det är således tydligt att den ensamhet jag avser icke är en sådan som kommer sig av det slags karaktärs- svaghet som verkar fränstötande på medmänniskorna, av en högdragen eller obehaglig natur eller något slags egennyttasom är så uttalad att den förargar andra. I en lärjunges liv finns mycken ensamhet, som är helt och hållet hans eget fel och som han kan bota, om han brukar självdisciplin i riktigt mått. Med dessa svagheter måste han själv taga itu, ty de ligger i personligheten, och med era personligheter har jag intet att göra. Jag syftar på den ensamhet som

uppstår, när den godtagande lärjungen blir den löftesbundna lärjungen och stiger ut ur ett liv, där han varit upptagen med fysiska världen och identifierad med tillvaroförmerna i de tre världarna och numera finner sig stå på stället i mitten, mellan de yttre tingens värld och meningens inre värld. Hans första reaktion blir då att han känner sig ensam. Han har brutit med det förflutna. Han är hoppfull men icke viss om framtiden. Den påtagliga värld han vant sig vid måste, det vet han, ersättas av värdenas icke påtagliga värld, vilket innebär ett nytt sinne för proportioner, en ny värdeskala och ett inträde i nya ansvarsförhållanden. Denna värld antar han existera, och han stiger fram modigt och teoretiskt, men den förblir en tid helt opåtaglig. Han finner ej många som tänker och känner som han själv, och mekanismen för säker kontakt ligger outvecklad hos honom. Han är i färd med att bryta sig loss ur den massmedvetenhet han hittills deltagit i men har ännu icke funnit sin grupp, vari han till sist skall medvetet uppgå. Därför känner han sig ensam, övergiven och utlämnad. Några av er känner denna ensamhet. Några få av er har till exempel nått den punkt, där ni känner er vara en bestämd, ingående del av gruppen. Endast två eller tre av er inser – kortvarigt och flyktigt ibland – den nära förbindelsen med Ashramen. Er inställning är huvudsakligen buren av hopp, parat med föreställningen om att det är era fysiska begränsningar, som hindrar er från att inse allt som i sanning *är*, i samband med era inre anknytningar. Men, mina bröder, en dylik känsla av ensamhet är blott en annan form av inre osäkerhet, av onödig självupptagenhet, och ni skall få se att den försvinner (allteftersom ni skrider framåt på Vägen). Om ni känner er ensamma, måste ni således lära er att betrakta denna känsla såsom en självbedräglighet eller illusion och såsom en begränsning, som måste övervinnas. Ni måste börja handla som om den icke finnes. Om blott fler lärjungar lärde värdet av att handla ”*som om*”. Ni har icke tid, någon av er, att känna er ensamma, ty ni har icke tid att tänka på er själva.

Det andra jag underströk var att ni behöver lägga vikt vid och utveckla *Viljan*. Antagligen har ni alla arbetat med uppgiften att bygga antahkarana, den kanal som förbinder hjärnan med den andliga viljan, eller Monaden, och därvid verkar genom den Andliga Triaden. Om ni haft framgång därmed, börjar det klarna för er att det råder en stor skillnad mellan den goda vilja massan kan fatta och ofta fattar och den vilja-till-det-goda som är lärjungens mål. God vilja är ganska lätt att uttrycka, och ni vet alla mycket om den och uttrycker mycket av den. För denna behövs ingen uppfordran, ty den är en mänsklig egenskap, som ligger strax under ytan och är nära att komma till uttryck hos alla. Men vilja-till-det-goda är långt svårare att uttrycka, ty den förutsätter förmågan att icke endast bruka den andliga viljan utan även veta något om det ”godas” natur. *Vilja-till-det-goda är den gudomliga avsiktens grundläggande egenskap, innefattande planmässig verksamhet och ett bestämt mål att uppnå.* Den nödvändiggör förmågan att tänka i det helas begrepp, en uppskattning av det steg mänskligheten måste taga härnäst i det förestående Stora Närmandet (ty detta måste vara ett ömsesidigt Närmande), en förståelse av det förflutnas lärdomar och en vision byggd – icke på kärlek eller själens syn – utan på en övertygelse om Sanat Kumaras närmaste avsikt, sådan han förverkligar den genom Kristus och Planethierarkin. Denna övertygelse är vad Hierarkin beträffar grundad på rent förnuft, vad mänskligheten beträffar och genom lärjungarna i denna bygger den på intuitiv förnimmelse, tillämpad med kärlek och intelligent uttryckt. Detta ber jag er att begrunda och att under denna begrundan genomföra de nödvändiga förändringarna i er personliga hållning till problemet.

Det tredje jag underströk växer fram ur det nyss sagda. Ni är alla löftesbundna lärjungar, och i egenskap av sådana har ni ert närmaste personliga problem (med vilket jag ej får och därför ej kan hjälpa er) i att övervinna och utplåna det grepp tröskelns väktare kan ha om er. Vi är därmed tillbaka vid utgångspunkten, och en fråga uppstår nu i er tanke: ”Hur kan jag övervinna denna väktare och likväl samtidigt vägra att vara upptagen med mig själv och mina problem? Detta har läraren sagt mig att jag icke skall göra, och likväl är väktaren helheten av personlighetens grepp och fel, alla inflytanden – emotionala, mentala och fysiska – som begränsar mitt uttryck såsom själ. Vad kan jag alltså göra?”

Mitt svar torde bli: Ni måste först och främst acceptera väktarens faktum och sedan förvisa denna väktare till dess rättmätiga plats såsom del av den stora illusionen, tillvarons stora fantasmagori, och såsom en beståndsdel av livet i de tre världarna. Ni måste sedan fortsätta med det tjänande i livet ni planerat. (Vilken bestämd plan eller vilka bestämda planer har ni, min broder?) och handla som om väktaren icke funnes. Därigenom befriar ni er i sinom tid från all påverkan av personligheten och gör ni er tanke fri och ledig för den uppgift ni har att utföra. Jag kunde kanske uttrycka detta på annat sätt. När ert intresse för hierarkiskt arbete och för det program den Ashram, ni är förbunden med, antagit är starkt nog, kommer det att behärska alla era handlingar och alla era tankar (i vaka och sömn). Ni kommer då att finna att väktarens grepp lossnat, att dess liv förintats av utnötningens kraft och att dess form förstörts i offrandets eldar. Så går det kortfattat uttryckt till. Jag ödar ingen tid på att utveckla detta närmare, ty det är mycket jag söker ge er i denna anvisning.

Jag önskar ge er den hjälp ni behöver för det kommande året. Men framför allt eftersträvar jag att för framtida generationer klargöra vissa grundläggande principer och vissa aspekter av hierarkisk sanning, vilka i den nya tidsåldern måste leda dem som söker vandra Lärjungaskapets Väg och som är villiga att låta sig förberedas för initiation. Hierarkin gör förändringar i undervisningsplanen och i de tekniska förfaringssätten. Den är i färd med att anpassa gamla metoder till nutida behov och högre utvecklade människor. Det är egentligen icke för er jag skriver. Jag skriver för de två närmaste generationernas lärjungar och invigda.

Det är väsentligt att alla Ashramers lärjungar dessa dagar begrundar, vari mänsklighetens problem består, vad dessa betyder och vad dessas lösning medför. De måste veta vad Visdomens Mästare vill ha utfört, och sedan måste de tala och skriva, handla och leva så att även andra kan förstå.

Mänskligheten har egentligen aldrig levat enligt den undervisning den mottagit. Andligt intryck, antingen det förmedlats av Kristus, av Krishna eller av Buddha (och av Dessas lärjungar befordrats vidare till massan) har ännu icke uttryckts såsom vi hoppats. Människorna lever icke efter vad de redan vet. De omsätter icke sitt vetande i praktiken. De kortsluter ljuset. De disciplinerar sig icke. Girighetens begär och lagstridig strävan får styra och ej den inre kunskapen. För att uttrycka det vetenskapligt och ur esoterikens synvinkel: Det andliga intrycket har avbrutits, och det gudomliga flödets cirkulation har störts. Det åligger lärjungarna i världen att återställa detta flöde och hejda denna störning. Detta är det största problem Ashramerna vid denna tid står inför.

I år skall jag klargöra för er vad gruppen ombeds utföra med avseende på det planerade grupparbetet, gruppmeditationen och grupp tänkandet. De regler som då uppställs gäller för alla kommande år, ehuru fullgörandet nödvändigtvis är valfritt, eftersom ni är fria lärjungar, som arbetar under de nya reglerna, och är vuxna aspiranter.

Det arbete ni utför vid fullmånetime förblir oförändrat, och jag kommer att återigen sända en mening jag valt ur den förteckning av meningar jag redan givit. Jag skall något ändra min teknik, och när jag varje månad vid vår fullmånkontakt yttrar meningen, skall jag göra det dagen före, fullmånedagen och dagen därefter, och skall jag även lägga tonvikten på ledordet i meningarna. Om ni registrerar detta ledord, kan försöket anses lyckat.

Jag föreslår att ni fortsätter arbetet, sådant det hittills anvisats och genomförts, men jag skall ge er en fylligare bild av fullmåneverksamheten och dess ändamål jämte några av förutsättningarna, vilket kan förmå er att arbeta med större intresse och förståelse.

Mina bröder, den första gång jag för er tecknade huvuddragen av det arbete jag sökte få er att utföra vid fullmånetime, åtog jag mig att arbeta med er enligt denna plan för en tid, som i förstone bestämdes till tre år. Varje år utvidgades arbetet något, vilket pågick intill fullmånen i maj det tredje året. Denna tidsperiod är nu nästan fullbordad, och i dag ställer jag er två frågor:

1. Vad har detta arbete betytt för er?
2. Har ni fattat vikten av det arbete som utförts?

Det har funnits en avsikt bakom hela denna ansträngning jag gjort, och ett experiment av vikt har genomförts såsom förberedelse för verksamheten i den kommande Nya Tidsåldern.

I några av de anvisningar jag tidigare lämnat uppgav jag att den kommande världsreligionen skulle byggas på en ny närmandets vetenskap och att denna med tiden skulle ersätta de formler och ceremonier som världsreligionerna för närvarande använder. Härav vikten av de ansträngningar lärjungar nu gör i dessa nya frögrupper. De är i själva verket inbegripna i processen att på jorden förankra en ny idé om religion, en frötanke eller grodd till en ny aktivitet, som (vid en senare tid) skall bära frukt och införa en ny metod att nalkas Gud.

Det kan vara värdefullt för alla lärjungar, om jag här analyserade de tre årens arbete som var avsett att utföras under fullmånetiderna såsom jag i stora drag angivit för er. Varje år tillades arbetet något eller ökades det och vidgades även själva dess idé. Jag söker nu göra det hela klarare för er och sålunda lägga grunden till det arbete som skall göras de närmaste åren, om ni önskar fortsätta med arbetet. Låt oss för klarhetens skull framställa dessa anvisningar översiktligt.

I

1. Det första jag framhöll för er var att detta är ett gruppbemödande och att dess framgång beror på gruppens sammansmältning, gruppens kärlek och gruppens förståelse. Den önskade inre kontaktens framgång bygger på ett förverkligat gruppförhållande. Det var avsett att vara ett bemödande, som skulle växa fram ur kärlek, stadgad i och framvisad av gruppens alla medlemmar. Därför upprepade jag ständigt att gruppens medlemmar behöver älska varandra. För upprättandet av detta kärleksförhållande har jag i årtal arbetat med er alla. Ni kanske har trott att jag gjorde detta för att ni skulle ha framgång i ert grupparbete i förhållande till er individuella strävan. Detta var *icke* den huvudsakliga avsikten. Bildandet av enheter att särskilt tjäna i organiserandet av livskrafter, livsprocesser och livsformer för den nya tekniken i Närmandet till Gud eller till Hierarkin (som är förmedlaren mellan den andliga verkligheten och det mänskliga livet) var och är det viktigaste ändamålet. Detta yttrande ber jag er att med förnyat intresse begrunda. Era tolkningar har så ofta sin grund i en oinsedd andlig själviskhet och ett opåkallat betonande av er egen grupps betydelse. Grupperna är blott området för hierarkiskt uttryck, och vi är ännu *icke* övertygade om att de erhållna resultaten rättfärdigar det mått av kraft vi förbrukat. Gruppmedlemmarna har främst ägnat sig åt att registrera de resultat som mera har med fenomen att göra och med det som de såsom individer förnummit och har försummat att vederbörligen uppmärksamma gruppens inre förhållande, vilket är det enda av större betydelse. Detta är det enda som frigör den lagrade energin på den subjektiva sidan.

2. Den andra faktorn av betydelse är djup insikt om den andliga världens subjektiva verklighet. I mig själv är jag, sådan som ni uppfattat mig, endast symbolen för denna värld, vilket även de andra Mästarna är, fokuserade – såsom kanaler för kontakt och tjänande – i Hierarkin. Ni ombads, såsom en grupp, i förening och gemensamt, att närma er mig och kontakta mig liksom i den kommande Nya Tidsåldern framtidens kyrkor (vid fullmånetiden) bestämt närmar sig Hierarkin för att

- a. Intensifiera sitt andliga liv genom att införa andlig kraft, avsiktligt och medvetet.
- b. Uppnå andlig inlysning genom kontakt med ljusets kraftcentral, Hierarkin.
- c. Lagra styrka för ökad dynamisk aktivitet för en följande period av tjänande.
- d. Åstadkomma en sammansmältning av mänsklighetens objektiva och subjektiva liv.

3. Detta leder till en Närmandets Teknik, som bygger på förverkligandet av de ovan anförda målen, till ett bemödande att se mig (då jag för er symboliserar den andliga synen) och till anläggandet av en Närmandets väg, symboliserad i den ritual jag gav er såsom ett gyllene band av ljus. Detta skulle ni visualisera såsom sträckande sig från er själva såsom grupp till er tibetanske broder. Denna Närmandets väg är *Vägen*, vilken planenligt skall utgöra en bättre

känd symbol i släktets religiösa liv än hittills varit fallet.

4. Denna väg av ljus leder till mitten av en mörkblå skiva, i vars själva centrum jag kan kontaktas, såsom ni fått veta. De av er som är på något sätt förfarna i meditation är välbekanta med att ljuset i huvudet – när man ser och igenkänner det – vanligen genomgår tre stadier av intensifiering:

- a. Det är i första början ett spritt ljus, som omger huvudet. Senare befinnes det samlat inuti huvudet, där det alstrar en inre strålgans, som är begynnelsen till halon.
- b. Detta spridda ljus förtätas sedan och blir en inre strålande sol.
- c. Slutligen framträder i denna sols mitt en mörkblå punkt eller en liten indigofärgad skiva. Detta är i själva verket den utgång i huvudet, genom vilken själen lämnar fenomenvärlden, och är symbolen för vägen eller dörren in i Guds rike. Detta är den symboliska tolkningen av fenomenen.

Allt eftersom gruppen kommer verkligheten närmare, förkortas (symboliskt) vägen eller ljusbandet, och med tiden, när ni blivit hemmastadda i detta arbete och när er andliga natur verkligen intensifierats, skall ni nästan omedelbart inträda i eller genom den blå skivan och bli varse den högre medvetenheten eller gudomligheten.

5. Tre saker är på detta stadium väsentliga för framgång:

- a. Det mentala måste man ”hålla stadigt i ljuset”, och för denna upplevelse av mottaglighet har allt tidigare utfört meditationsarbete varit väsentligt. Dettas karaktär av uppmärksamhetens positiva aktivitet har varit en väsentlig faktor i erhållandet av den önskade kontrollen av det mentala.
- b. Även den skapande fantasin, vilken ju omfattar förmågan att visualisera, måste man på tidiga stadier utveckla och medvetet bruka i lydnad för undervisningen. Lyda måste man villigt och rent av blint, innan man kan fatta de verkliga målen.
- c. Man måste förvänta sig resultat och utvecklandet av en inre sensitivitet, som till sist utesluter överraskning och leder till en medveten insikt om att förmåga förvärvats. Denna sensitivitet kan skifta enligt stråle och typ, men de allmänna kännetecknen ligger inom området för likhet och *värde* för gruppen.

Allt detta var målet för det arbete jag i huvuddrag angav. Mycket återstår att göra, och varje år har jag vidgat begreppet och lagt grunden för framtida arbete, som skall fortsättas med ståndaktighet en lång tid framåt. En början är gjord.

II

På det andra stadiet av det arbete jag angivit, när ni hade arbetat ett år med denna aktivitet vid fullmånetime, begynte jag vidga undervisningen och gjorde jag tillägg till den tidigare anbefallda tekniken. I framtidens religion kommer man alltid att anslå tre år för skolningen av den tidens ungdom (från femton till arton års ålder) i en förberedande Närmandets teknik.

Stadierna i andra årets aktivitet var de följande:

1. Gruppmedlemmarnas insikt om nödvändigheten av ett närmare gruppförhållande inom gruppens krets och med mig. Detta är en symbol för insikten om att världen behöver kärlek, sådan denna visas till exempel i en inställning av god vilja och förståelse, och för mänsklighetens närmande till Hierarkin. I det förflutna låg i religionsundervisningens esoteriska del tonvikten på den enskilda människans närmande till den inre Guden eller hennes eget högre jag, själen, den förste Mästaren. I framtiden kommer tonvikten att ligga på mänsklighetens samfälliga närmande (såsom företrätt av ett ökande antal grupper av aspiranter och lärjungar) till Hierarkin. Grupperna kommer att stå i förbindelse med en av Hierarkin utsedd Arbetare av en viss grad, bestämd av gruppernas status, medvetenhet och tillstånd av inlysning.

2. Insikten om att i detta arbete verklig ockult lydnad eller det intelligenta gensvaret på grupp-själens maning och Hierarkins ”dragning” är nästa viktigare fordran. Detta leder till att grupp-medlemmarna utför den erforderliga anvisade tekniken riktigt och fullständigt avstår från att visa något som helst intresse för de fenomen som kan bli resultatet eller att (på detta stadium) analysera några som helst reaktioner de får erfara. Den enskildes analys hindrar gruppens insikt och sanna förverkligande. Detta är något som skall begrundas och läggas på minnet.

3. Nästa steg jag angav för er var det, på vilket jag påpekade att dessa närmanden vid fullmånets tiden förutsätter en hel vecka av inre aktivitet, fördelad såsom följer:

a. De tre dagarna före fullmånens skall ägnas förberedelsen. Denna förberedelse innefattar *tillit*, som försätter hjärnan (brännpunkten för uttrycket i fysiska världen) i det rätta tillståndet; *uppåt riktad strävan*, som håller astralkroppen rätt inställd, och *hängivenhet*, som är det intelligenta förfarandet, med fria viljan såsom drivkraft och innefattande mental koncentration, som förmår den tillitsfulla aspiranten att ”hålla det mentala stadigt i ljuset”.

b. Därpå följer fullmånedagen, då en medvetet erhållen kontakt (som beror av den framgång med sitt arbete *gruppen* nått de föregående tre dagarna) blir en avgjord bevisad möjlighet. Genom att på dessa tidiga stadier skola er i försöket att kontakta mig har jag lagt grunden till två möjligheter: er framtida kontakt med er Mästare före initiation och en kontakt med Hierarkin. Detta är avsett såsom en symbol för mänsklighetens framtida kontakt.

c. De tre dagarna genast efter fullmånedagen betraktades sedan. Det framhölls att personligheten dessa dagar kan bli medveten om att det tidigare utförda arbetet kröntes med framgång och att kontakt därefter erhållits. Det sades att denna insikt underlättas, om man intagit en inre inställning, vari man med det mentala *registrerar* det som själen sökt inpräglad i detta i det ögonblick man strävat efter kontakt, antingen denna erhålls eller inte. Den underlättas även om man erfar *den känsla av förväntan* som man skall öva det emotionala i att uttrycka och uppleva och om man i fysiska hjärnan bekräftar inställningen i det man håller fast vid *tilliten* till att man når verklig framgång, när man rätt uppfyllt fordringarna.

Det är tydligt för er, om ni har följt det ovan sagda i den rätta andan, att jag från allra första början arbetat med sikte på mål ni icke insett. Jag litar på att det kommer att stå allt klarare för er hur viktigt detta arbete vid fullmånens är, så att ni blir ivrigare i att arbeta såsom jag begärt.

III

Det tredje stadium, jag under det gångna årets arbete i stora drag beskrev, införde en verksamhet, som var långt mer invecklad än vad dittills förekommit. Ni kanske minns att jag förklarade för er att det vid fullmånets tiden är som om en dörr öppnades mellan solen och månen, vilket möjliggör vissa skeenden av andlig natur. Det band av gyllene ljus som sträcker sig mellan solen och månen ”fullständigt bestrålar månytan” (såsom det heter i ett forntida uttryck) och möjliggör vissa uppenbarelser. För studerande sådana som ni är, bör symboliken vara tydlig och betraktas såsom möjlig att tolka på två sätt:

1. Den avser Solängelns förhållande till mánkrafterna, solens till månen och dessas arbete i syntes.
2. Den avser Hierarkins förhållande till mänskligheten och följaktligen den subjektiva världens till de objektiva världarna, orsakernas rikes förhållande till verkningarnas rike. Begrunda detta.

Individens närmande måste uppgå i gruppens närmande, och gruppens närmande kommer en gång att ersättas av hela mänsklighetens organiserade närmande. Detta tredje stadium kan (liksom de två föregående) indelas i de aktiviteter som härnäst beskrives och som gruppen måste mentalt fatta:

1. Att vissa insikter blir möjliga. Dessa är till antalet två:

a. *Insikt ett*: Att inträdet på Närmandets Väg är möjligt för individer, för grupper och för mänskligheten i dess helhet, såsom en enhet.

b. *Insikt två*: Att energier, som vanligen eller normalt ej kontaktas, kan nås, fattas och användas vid tiden för dessa Närmanden, *förutsatt att de kontaktas av individer som bildar en grupp*. Sålunda berikas och vitaliseras individen, gruppen och mänskligheten.

2. Att människor vid dessa tider kan närma sig, sanna och nå kunskap om den andliga Hierarkin och sålunda ledas till aktivt medvetet samarbete med den Plan som Hierarkin tjänar. Det måste ihågkommas att det å Hierarkins sida används även en Närmandets Teknik gentemot mänskligheten och att vi således har en väsentlig tvåfaldig aktivitet. Ett första stadium av sin utveckling visade denna tvåfaldiga aktivitet för miljoner år sedan, vid tiden för *individualiseringen*, och frambragte fjärde naturriket, människosläktet. Sitt andra stadium företer den i dag i ett hastigt förlopp och kommer att frambringa *initieringen*. Mellan dessa båda stadier ligger *integreringens* stadium. Vi har således fröet till en ny vetenskaplig religion kallad (som jag tidigare uppgivit) Närmandets vetenskap. Av denna kan mänskligheten nu bli medvetet delaktig, ty det stadium den nått i sin evolution berättigar den därtill. Människor kan i dag begripa målet, delta i den samfälliga strävan och uppfylla de nödvändiga fordringarna.

3. Den tid, som i detta skede av skolningen anslogs till närmandet vid fullmånätiden, förkortades men *intensifierades* i oerhörd grad, och målet blev att framkalla en långt mer *dynamisk aktivitet*. Det var nödvändigt att erhålla ett spänningstillstånd, som till sist skulle frigöra dynamisk energi från – om möjligt – högre nivåer än själens. Härav behovet av gruppintegrering och grupparbete. Detta skede indelades såsom följer:

a. Det anslogs två dagar till intensiv förberedelse. I denna ingick att gruppmedlemmen förvärvade två slags rätt inställning: Han lät sin yttre aktivitet och inre orientering smälta samman till en enda förenad, koncentrerad andlig aktivitet. Han fortsatte med sina vanliga göromål, men medan han var upptagen med dessa skulle han aldrig förlora den inre orienteringen och den särskilda erinringen ur sikte. Alltmedan han var sysselsatt i det yttre, var han samtidigt fördjupad i en oavlätlig insikt om att vara tillbakadragen i det inre, om att höjas i sin vibrationsfrekvens och medvetenhet.

b. Ni ombads att på fullmånadagen utföra en symbolisk framställning på den skapande fantasins område och med dennas medel, visualiseringen. Framställningen omfattade följande steg:

1. Insikten om att det i den blå skivan vid den gyllene vägens slut finns en elfenbensfärgad dörr, som sakta öppnas och leder in i ett rum med tre fönster.

2. Insikten om att gruppen såsom en enhet träder in i detta rum och där, förenad i en akt av högtidlig hängivenhet, står beredd för uppenbarelsen.

3. Gruppens insikt om att jag, er lärare och tibetanske broder, är närvarande och att vi alla tillsammans framsäger den Stora Åkallelsen. Detta medför sammansmältning och frigör något från ”det som ligger ovanför det som ligger nedanför”, såsom det i symboliska ordalag heter.

Det är uppenbart för er att denna symboliska ritual framställer först och främst Vägen, målet, Guds rike, som kännetecknas av andligt intellekt, andlig kärlek och andlig vilja (de tre fönstren, atma–buddhi–manas eller själens tre aspekter). För det andra framställer den att ni fokuserar er medvetenhet i själens medvetenhet och att ni gör detta i gruppens hängivenhet. Slutligen framställer den avsikten att åstadkomma de objektiva och subjektiva världarnas förening och femte naturrikets framträdande såsom följd därav; gruppen (symbol för mänskligheten) och jag (symbol för Hierarkin) och mitt uttalande av vissa maktord är därvid de symboler som framställer detta. Således kan grunddragen i den nya religionens ritual svagt skönjas och ofullständigt uppfattas. Detta stadium följes av:

4. Två dagar för gruppens intensiva erinring i *hjärnmedvetenheten*. Detta innefattar:

a. Att gruppen utvecklar förmågan att erinra sig de maktord jag uttalat och senare lyssna efter ett maktord. Att utveckla denna förmåga att igenkänna *orden* blir ett av de viktigare målen för den nya världsreligionen, och härav vår ansträngning (hittills ej särdeles framgångsrik) att i vår gruppaktivitet utföra något som symboliskt motsvarar detta.

b. Att gruppen därefter bestämt intensifierar livsprocesserna och som resultat därav visar detta andligen i fysiska världen.

Den nu gjorda förklaringen bör ge er en ny och mer intelligent uppfattning om de symboliska innebörder som ryms i det arbete vi nu söker genomföra.

Jag ber er att läsa igenom beskrivningen av hela processen i dessa dess tre större stadier och därvid noga studera min tolkning av den.

1. Studera under månaderna januari och februari vad jag sagt, läs och läs om det, tills det är klart i tanken och befäst i minnet.

2. Arbeta under mars månad troget med det första stadiet.

3. Arbeta under april månad med det andra stadiet.

4. Arbeta under maj månad med det tredje stadiet. Arbeta sedan den återstående tiden, till oktober, med detta tredje stadium. Om ni troget uppfyllt fordringarna, kommer jag i oktober att i stort ange det arbete som därefter skall göras. Får jag bedja om ert verkliga intresse, tjänande och samarbete?

Era personliga anvisningar har jag placerat sist för att ange för er deras, relativt betraktade, mindre vikt och därmed inskräpa hos er nödvändigheten av att er individuella undervisning intar andra rummet. Den betyder mindre än gruppens utveckling och tjänande av mänskligheten. En dag kommer ni alla att vakna till insikt om att tjänandets vetenskap väger tyngre än meditationens vetenskap, emedan det är den tjänande lärjungens ansträngning och mödosamma verksamhet, som framkallar själens krafter, gör meditationen till en oundgänglig fordran och är det förfarande – framom alla andra – som åkallar den Andliga Triaden, förmår det andliga livet att intensifieras, framvingar byggandet av antahkarana och i en serie avsägelser, vilka också är grader, leder till den Stora Avsägelser, som frigör lärjungen för evigt.

Jag ger er här vissa erforderliga antydningar, som ni skall begrunda. Jag ger er min tid och min kärlek och mitt intresse och min förståelse. Låt oss tillsammans *tjäna*.

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, ss. 41–59.

Noter

Sidan 19

”individualiseringen” är detsamma som Laurency kallar kausaliseringen.

”de olika aspekter och höljen, genom vilka själen nödvändigtvis måste verka”. Med ”aspekter” menas här triadenheter.

Sidan 21

”identifierad med tillvaroformerna i de tre världarna och numera finner sig stå på stället i mitten, mellan de yttre tingens värld och meningens inre värld” – ”de tre världarna” är fysiska världen, emotionalvärlden och mentalvärlden; ”meningens inre värld” är mentalvärlden.

Sanat Kumara (sanskrit: ”den evige ynglingen”) är beteckningen på vår planethärsare.

”Tröskelns väktare”. För förklaring av detta uttryck se Laurencys *Livskunskap Ett*, kapitel 3.25; *Människans väg*, 3.46.2.

Sidan 22

”Ni kommer då att finna att väktarens grepp lossnat, att dess liv förintats av utnötningens kraft och att dess form förstörts i offrandets eldar.” Med ”offrandets eldar” menas energier från andra- och tredjejagets världar (43–46), förmedlade genom kausalhöljets viljecentrum, även kallat offrandets centrum.

”Andligt intryck, antingen det förmedlats av Kristus, av Krishna eller av Buddha (och av Dessas lärjungar befordrats vidare till massan) har ännu icke uttryckts såsom vi hoppats.”

Jämför med vad som sägs på nästa sida, ”De är i själva verket inbegripna i processen att på jorden förankra en ny idé om religion”. Vad som här avses är detsamma som det Laurency kallar hierarkiska ideer; mer om sådana i *Kunskapen om verkligheten*, 2.17.

Sidan 23

”Förmedlaren mellan den andliga verkligheten och det mänskliga livet” betyder förmedlaren mellan andrajagets världar (45:4–47:1-3) och förstajagets (människans) världar (47:4–49:7).

Sidan 24

”symbolen för vägen eller dörren in i Guds rike”; med ”Guds rike” menas femte naturriket, andrajagens rike (45:4–47:1-3).

Sidan 25

”Solängelns förhållande till månkrafterna” avser Augoeides’ förhållande till människans inkarnationshöljen.

”den subjektiva världens till de objektiva världarna, orsakernas rikes förhållande till verkningarnas rike.” ”Orsakernas rike” är kausalvärlden, ”verkningarnas rike” är världarna lägre än kausalvärlden.

Sidan 26

”Mellan dessa båda stadier ligger *integreringens* stadium.” Integrering eller integration förklaras av Laurency i *Människans väg*, kapitel 9.18.

”Det är uppenbart för er att denna symboliska ritual framställer först och främst Vägen, målet, Guds rike, som kännetecknas av andligt intellekt, andlig kärlek och andlig vilja (de tre fönstren, atma–buddhi–manas eller själens tre aspekter).” Med ”själen” menas här andratriaden och med ”själens tre aspekter” denna triads tre enheter – 45:4, 46:1 och 47:1 – på sanskrit kallade ”atma”, ”buddhi” och ”manas”.

”För det andra framställer den att ni fokuserar er medvetenhet i själens medvetenhet.” Med ”själens medvetenhet” menas åtminstone kausalmedvetenhet.

Sidan 27

”Era personliga anvisningar har jag placerat sist.” I engelska originalupplagan, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, återfinns dessa i bokens sista och fjärde del, omfattande sidorna 441–768.

Om lärjungevägen

Några utdrag ur boken

Gyllene föreskrifter i forntida visdom

”Vägen för tillväxt är icke en svår väg. Det sägs att den är brant och törnbeströdd, men den är det endast för den själviska, lystna och lidelsefulla lägre människan. Andens väg är ljusets väg, den är fridens väg, den är hoppets väg, den är vägen som leder till solen. Träd beslutsamt in på denna väg: följ den och nå fram!”

På denna väg stödes den inträdessökande av sin vägvisares kärlek, men han måste själv ta varje steg på den väg som leder till seger. Han bäres icke på vägen. Han måste vandra den med egna krafter. I det vanliga mänskliga livet banar vi själva vår väg i världen. Vi livnär oss själva, vi undervisar oss själva, vi tränar oss själva. Om det är nödvändigt här, så är det tio gånger nödvändigare på den väg som leder till den inre visdomen. I detta måste vi själva erövra allt, ty vi bringar helt enkelt i dagen det som finns inom oss. Vår egen vilja, vårt eget medvetande måste fullständigt uppväckas – och det måste ske genom egna ansträngningar.

Ni måste förvärva allt som blir ert under den esoteriska träningen. Ni måste upptäcka i er egen själ den heliga lågan (monaden i kausalhöljet). Och detsamma gäller om varje framsteg ni gör i andligt och intellektuellt hänseende. Ni måste själva erfara den obeskrivliga glädje som medkänsla skänker: den ousägliga känslan att vara ett med allt. Ni måste själva vara det inre ljusets bärare, ni måste vinna det. Det finns såväl inom er som över er, stärkande och inspirerande er. Var det!

Allt växande sker inifrån; all upplysning kommer inifrån; all inspiration kommer inifrån; all initiation kommer inifrån. Inre strävan är verklig bön. Den innebär att vi från dag till dag höjer oss själva, strävande att nå litet högre mot guden inom oss. Det medför harmoni, inre frid. Om ni hyser harmoni och frid inom er, i tanke och hjärta, så skall detta tillstånd återspeglas i organismen, den skall då fungera harmoniskt med god hälsa.

En atmosfär av upphöjda avsikter och vänliga tankar renar och förfinar den auriska atmosfären kring varje människa; och det är varje lärjunges oavvisliga plikt att skapa en sådan atmosfär. Strävan mot upphöjda och ädla ting renar till och med atomerna i vår konstruktion.

Lärjungen bör ständigt bära inom sig ett medvetande och tankar, som hänför sig till dessa läror. De bör städse finnas i ert medvetande; ni bör ständigt begrunda dem. De bör följa er när ni går till vila och vara med er när ni stiger upp, ja även när ni fullgör era dagliga plikter. Låt tankehågen oavbrutet syssla med dessa underbara läror.

Meditation; det är att utvälja ett ämne för eftertanke, och att låta tankarna dröja vid detta på ett opersonligt sätt, sökande inom er själv efter ett svar, efter mera ljus. Om ni troget följer detta sätt att meditera, skall ljuset slutligen komma. Övningen gör det lättare, vanan gör det så fängslande att ni slutligen skall finna er meditera hela dagen, även om era händer är upptagna av vardagens göromål. Det skall skänka er obeskrivlig sällhet och frid. Koncentration innebär att ni riktar uppmärksamheten.

Men den bästa formen för meditation är den oavslutliga tanken, längtan och inre strävan att vara och leva upp till det allra bästa och ädlaste inom er och att kvarhålla dem dag och natt.

De som följer denna, det andliga framåtskridandets och upplysningens väg – lärjungarna i det esoteriska livet, har förpliktat sig att offra sig för världen. För dessa det rena livets lärjungar gäller att aldrig sätta hårt mot hårt; de har förbundit sig att aldrig slå tillbaka, att aldrig lyfta sin hand till självförsvaret, om anfallet gäller lärjungen ensam, att aldrig skydda sitt personliga jag mot ärekränkning eller förtal, om saken endast gäller den egna personligheten.

Lärjungevägen (chelaskapet) är i sig självt inget svårt. Det innebär att avstå från smärta och sorg, från vrede, åtrå och själviskhet, att frigöra sig från allt som skadar oss, förblindar oss, som

förlamar och fördröjer oss.

Det innebär att vara god, mild, frimodig, rättvis, stark och ren. Det innebär att uppodla sina andliga och intellektuella förmögenheter. Med varje nytt bemödande vinner chelän allt mer av det inre ljuset, av den inre inspirationen, blir mer och mer ett med den inre guden.

Lev så att du gagnar mänskligheten. Lev med ett rent hjärta, ett vaket förstånd och ett obestöjat andligt förnimmande.

Glöm er själva, var opersonliga. Var vidhjärtade och storsinnade. Slå aldrig tillbaka, hämnas aldrig, var tysta, var tåliga. Var andra till skydd men skydda aldrig er själva. Vakta väl ert tal så att intet obetänkt må följa med orden, ty ni kan aldrig återkalla dem. Våga, pröva, fatta och var tysta! Fäll ej modet om ni misslyckas, om ni icke kan leva upp till det bästa inom er. Undvik att förspilla tiden med ånger; det är försvagande. Samla er helt enkelt till beslutet: jag vill icke göra om detta!

När ni lever chelalivet, utbyter ni helt enkelt de ting hos er själva som ni avskyr mot ting som är sköna och hjälpande; ni utbyter svaghet mot styrka, det fula mot det sköna, blindhet mot inre skådande, mörkret mot ljuset.

”Vakta väl era tankar och vakta vad ni säger. Tala föga, men gör det i klart medvetande om ert ansvar. Så en handling och ni skall skörda en vana. Så en vana och ni skall skörda ett öde, ty vanorna uppbygger karaktären. En handling, en vana, en karaktär, ett öde. Ni är er egen skapare.”
Därför betonar man en medveten karaktärsdaning, ty vi skapar varje stund vårt öde.

Sammanställt och bearbetat av Irmeli Adelskog.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2024 eller 75 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 5/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.